

Hétköznapi (?) hősök seregszemléje

A helyszín: Muzslya. Most. De lehetne akár Kikinda, Topolya, Tóba, Szaján vagy Temerin - és még hosszan lehetne sorolni... Most Muzslya.

Kerek harminc éve bukkan fel hol itt, hol ott ez a Hős-parádé.

TAPINTHATÓ MÚLT, JELEN ÉS JÖVENDŐ. HAGYOMÁNY ÉS FORMABONTÁS. KACAGÁS ÉS KÖNNYEK. AMATŐRÖK ÉS PROFIK. EGYESÜLETEK, GRUNDOK, TRUPPOK, CSOPORTVEZETŐK, SZERVEZŐK, ÖNKÉNTESEK...

Aniták, Zsókák, Erzsébetek, Csabák, Rolandok, Kornélikák, Tamások, Márták, Andreák, Ákosok és Klárák, Endrék és Annamáriák, Bimbók, Dánielek és Zoltánok, Kíttik és Patrikok... Kötetnyi név.

Ennek a történetnek azonban nemcsak rendezők és színészek a hősei, hanem a nézőteret nap mint nap megtöltő közönség is, amely szeretettel és rengeteg tapssal köszöni meg az élményt, a tehetséget, a jövőbe mutató hitet. Mindez a világ legszebb nyelvén: magyarul.

És ha már hősök, nevek és jövő:

VIKTOR, A KISFIÚ, AKI FELTÉTEL NÉLKÜLI RAJONGÁSSAL ÜL AZ ELSŐ SORBAN MINDEN ELŐADÁSON, ÉS A SZÍNHÁZBA VETETT RENDÍTHETETLEN HITTEL VEZET MINDANYIUNKAT A JÖVŐ FELÉ.

2026. Muzslya. Most.

Megtiszteltetés ennek részese lenni.

László Sándor

Dal, vers és színház

Sziveri Emese a művészet iránti elhivatottságáról, békéscsabai éveiről és a színeszben megtalált önmagáról

Gyerekkorától jelen lévő művészetek időközben hivatássá értek számára, a színpad pedig mindennapjai meghatározó terévé vált. A muzslyai Sziveri Emese Békéscsabára költözött, hogy színészetet tanuljon, ahol nemcsak szakmailag fejlődött, hanem önmagához is közelebb került. Az interjúban mesél a kezdetekről, a meghatározó szerepekről, valamint arról, miféle jelent számára a színház világa és a családi örökség.

A művészetek valamilyen formában mindig is az életed részei voltak: színház, irodalom, zene. Hogyan lopták be magukat a mindennapjaidba, és mennyire részei még ma is az életednek?

- Mostanra el sem tudnám képzelni, milyen lehet művészet nélkül létezni. Amióta az eszemet tudom, dalogattam, szavaltam, műsorokat készítettem a szüleimnek. Később jöttek az ének- és szavalóversenyek, és egyre egyértelműbbé vált,

mennyire elhivatott tudok lenni ezek iránt. A színészet általános iskolában találkoztam először: a tanító nénim ismertetett meg ezzel a világgal, akkor volt egy kis amatőr színjátszó csoportunk. Emellett nyaranta Kishegyesen, a Szép Szó Táborban is feltöltődtem a művészet iránti szeretettel. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy ez mára megélhetési forrássá vált. Az elmúlt majdnem három évet színházban töltöttem, ahol minden, ami eddig éltetett, egy helyen van. Felemelő érzés nap mint nap azal körülvéve lenni, amit igazán szeretek. Persze voltak pillanatok, amikor elbizonytalanodtam, és megijedtem

attól, hogy elveszíti a varázsát az egész, hiszen már nem hobbiból csinálom, hanem azért, mert kell, muszáj.

SOKSZOR KERÜL AZ EMBER OLYAN FELADAT ELÉ, AMELY NEM FELTÉTLENÜL ÁLL HOZZÁ KÖZEL, DE MEG KELL TALÁLNI BENNE A SZÉPET, ÉS UGYANAZZAL A LELKESEDÉSSEL VÉGEZNI.

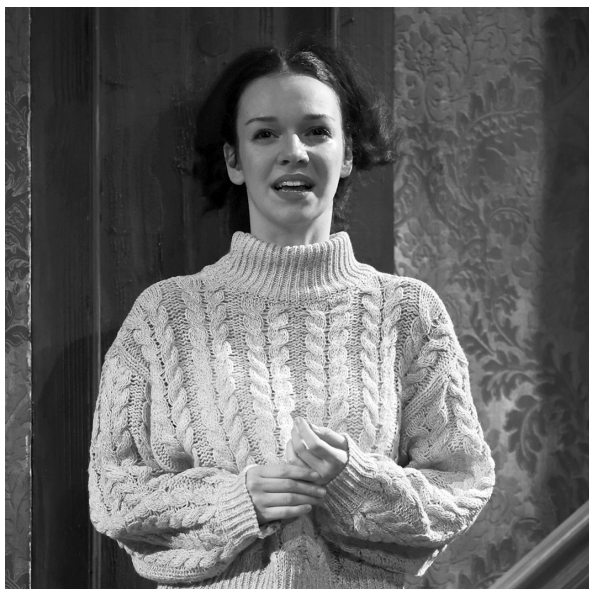
Az elmúlt időszakban próbáltam megtalálni magamban a próza és az ének közötti egyensúlyt. Mindkettő kezdettől fogva ugyanolyan fontos volt számomra, ám a zene mostanában kissé háttérbe szorult - ez azonban csak egy jelenlegi állapot.

Békéscsabán folytattad a tanulmányaidat színészként. Milyen volt a váltás Muzslyáról Békéscsabára? Milyen az élet ott?

- Teljesen véletlenül kerültem Békéscsabára. Ijesztő, ugyanakkor izgalmas váltás volt: idegen ország, idegen város, ahol senkit és semmit nem ismertem. Később kiderült, hogy Békéscsaba Nagybecskerek testvérvárosa, így már majdnem otthon éreztem magam. Elég gyorsan hozzászoktam az ottani élethez. Nagyon barátságos hely, sok növényzettel és egy élővíz-csatornával, a Körössel. Szerencsére nem egy hatalmas város, így kifejezetten kellemes volt a változás.

A Békéscsabai Jókai Színházban láthatunk a színpadon. Van olyan szerep vagy előadás, amely különösen meghatározó számodra? Miért?

- Elég rövid idő alatt sok darabban kipróbálhattam magam. Nagyon tanulságos volt részt venni kőszínházi produkciókban, akár csak tömegszereplőként is. A múlt év azonban számomra szinte felfoghatatlan volt. Az évad végén két főszerepet is eljátszhattam: először egy mesében, a *Szent Anna-tó legendájában* Mike Anna lehettem, majd májusban a *Fatia Negra* musical női főszerepét is magaménak mondhattam. Ez utóbbi különösen megmaradt bennem, nemcsak azért, mert főszerep volt, hanem mert nagyon közel éreztem magamhoz a karaktert, és az

Fotó: A-TEAM/Nyári A.

egész darabnak is volt egy sajátos, különleges atmoszférája. Henriette azóta is velem él a szívemben. Emellett több hálás szerepem volt. Jelenleg például Robert Thomas *Nyolc nő* című darabját játsszuk, amelyben Catherine-t alakítom, a legfiatalabb lányt - egy agyafúrt kis karakter, akiktől szintén nehéz lesz elbúcsúzni. A *Nyolc nőt* és a *Fatima Negrát* is Katkó Ferenc rendezte, aki korábban több évig Szabadkán dolgozott színészként. Neki nagyon sok jó tanácsot és bizalmat köszönhetek.

Mit ad neked a színpad, a színészet?

- Nehéz ezt a kérdést klisék nélkül megválaszolni. Mindennap mást ad a színészet és a színpad, de talán leginkább önismeretet.

SEGÍT ABBAN IS, HOGY MÁS SZEMMEL NÉZZEK A VILÁGRA. MEGTANULTAM TŰRELEMSEL DOLGOZNI ÉS MÉLYEBBEN ÉREZNI.

Emellett van egy leírhatatlan érzés, amelyet a tapsrend alatt élek át: amikor belenézek a közönség szemébe, és látom, hogy valamit elértünk, hogy hatottunk rájuk. Azt

hiszem, ez a legfontosabb - talán ez a színház egyik legfőbb célja is.

A Békés Megyei Szimfonikus Zenekarral is felléptél már. Mesélj erről!

- Ez a fellépés eléggé váratlanul ért. A karmestert már ismertem, ő kísért minket zongorán az énekvizsgákon. Egy nap megkérdezte, lenne-e kedvem részt venni a farsangi koncertjükön. Kissé bátortalanul, de igent mondtam. Akkor még nem is gondoltam, hogy ezzel egy tudatalatti álmom válik valóra. Csodálatos élmény volt. A koncert főként Disney-mesedalo kból állt. Nagyon izgultam, ezért kevés konkrét emlékem maradt, inkább az érzés él bennem. Valóban varázslatos este volt: a mesék világa önmagában is az, de ahogy a zenekar megszólaltatta... életem egyik leghálásabb estéje volt.

Mennyire hat rád a családi örökség, a Sziveri név?

- Sokáig teherként éltem meg a Sziveri nevet. Úgy éreztem, emiatt nagyobbak az elvárások, és bizonyítanom kell. Idővel rájöttem, hogy ez egyáltalán nincs így.

PRÓBÁLTAM MEGTALÁLNI, KI AZ AZ EMESE A SZIVERI NÉLKÜL.

Még mindig ezen az úton járok, de ma már büszkén vállalom ezt a nevet is. Egyfajta életfeladatommak érzem, hogy nagyapám költészetét ápoljam és továbbadjam. Ma már inkább áldásként tekintek rá. Mindig örömmel tölt el, ha valaki ismeri és szereti a munkásságát.

Hogyan képzeled el az életed 5-10 év múlva?

- Soha nem voltam az a típus, aki nagyon előre tervez; szeretem a spontán történeteket. Talán konkrét célokat sem tűztem ki magam elé, mert eddig mindig meglepett a sors izgalmasabbnál izgalmasabb lehetőségekkel, amelyekről korábban álmodni sem mertem volna. Igyekszem haladni a boldogság felé, miközben megélem a jelen szép és nehezebb pillanatait is. Valahová biztosan eljutok.

A MEGÉRZÉSEIMET TARTOM A LEGFONTOSABBNAK — HA AZ EMBER EZEKRE HALLGAT, RITKÁN TÉVED.

Ha egyszerűen kell válaszolnom: 5-10 éven belül talán már lesz diplomám, boldog és egészséges leszek, illetve remélem, lesz egy macskám is.

Rapos Emma

Színházünnep

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IV. Találkozójának legjobbjai

Október 17-én díjátadással ért véget Muzslán amatőr színészeink idei ünnepe, amely több mint fél évvel ezelőtt félbeszakadt. Sajnos, vagy szerencsére nem volt annyi díj, ahány embernek kijárt volna a találkozó létrejöttéért tett erőfeszítéseiről. Sajnos, mert valamennyien megérdemelték volna, és szerencsére, mert ha annyi díj is elegendő lett volna, amennyivel rendelkezünk, akkor nagyon kevés áldozatvállalásra kész, tehetséges emberünk volna.

Volt szereplő, aki a saját eljegyzését halasztotta más időpontra, csak-hogy társainak ne kelljen lemondaniuk miatta a fellépést, más pedig a nagyanyja temetéséről maradt távol a színpadon való megjelenés kedvéért. Rajtuk kívül már csak félve merem megemlíteni a házigazdákat, akik szinte két rendezvény gondját oldották meg, hiszen az eltelt idő szükségessé tette, hogy újraszervezzenek mindent. Ebben segített a vajdasági Magyar Művelődési Szövetség is, jóllehet ideai működési költiségeihez a szükséges pénznek csupán a töredékét kapta meg. A fellépő együttesek is erőn felül teljesítettek.

Sok olyan „aranyérmes” mellőngetőnk van, aki szóban ugyan mindent megtesz a vajdasági magyarságért, de szerencsére nem velük kell foglalkozni, hiszen az elmúlt találkozók rangját és súlyát sem ők adták, hanem azok az áldozatkész emberek, akik egy-egy cselekedetükkel tucatnyi öntömjenéző politikusunknál váltak nagyobbá. Tudom, sokan illúzióknak tartják, hogy példamutatással, áldozatvállalással bármi jobbá tehető, hiszen most minden a pénzről és a hatalomról szól, de úgy vélem, ilyen emberekkel talán elérhetővé válik, hogy egyszer a szellemi és erkölcsi nagyságnak is lesz becsülete.

Faragó Árpád és Lengyel Pál (Budapest) nagy tudású szakemberekhez méltó tisztességgel és a segítségnyújtás szándékával értékelték az előadásokat. Döntésük alapján az egyes kategóriákban a következők voltak a legjobbak:

- Gyórfi Sándor (Kula, Verbász) – legjobb amatőr rendezés
- Balázs Márta (Muzsla) – legjobb női főszereplő
- Robotka István (Szenttamás) – legjobb férfi főszereplő
- Dienes Koleszár Valéria (Kupuszina) – legjobb női epizódszereplő
- Péter István (Kupuszina) – legjobb férfi epizódszereplő
- Talpai Zsuzsana (Kisoroszi) – legszebb színpadi beszéd
- Kátai Tibor (Kikinda) – új kifejezési formák megjelenítése
- Arany János MME, Szenttamás – szcenikai különdíj
- Orpheus Theatre, Csóka-Zentai Szintársulat – Junior díj – a legígéretesebb fiatal társulatnak járó különdíj
- Petőfi Sándor ME, Muzsla – legjobb színpadi, alkalmazott zenéért
- Petőfi Sándor ME, Muzsla – a szervezésért
- Jedinstvo – Egység ME, Bajmok – a kísérleti kategóriában nyújtott teljesítményért (legjobb előadás)
- Arany János MME, Szenttamás – legjobb előadás.

Akik a díjakat biztosították: Bresnyák Endre, Kalmár Magdolna, Kövesdi Katalin, Szűts Mihály, Togyerás József, a Családi Kör, a Magyarok Világszövetsége Jugoszláviai Országos Tanácsa, a Szabad Hét Nap, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség.

VÖRÖS Henrik

Szabad Hét Nap, 1999. október 20.

Újra együtt

Folytatódik a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IV. Találkozója

Muzslya. Csendes, bánáti kis helység, Becskerek „árnyékában” – mondaná az ember, ha nem ismerné az ottani körülményeket, ha nem érzékelné mindazt, ami abban a „kis helységben” történik, természetesen pozitív értelemben. Mert, ugye, tény, amit semmiképpen sem lehet és nem is szabad kétségbe vonni, hogy abban a szerény közösségben azért történik egy s más, s ha netán ezeket a történéseket nem is verik nagy dobba, az semmi esetre sem jelenti, jelentheti azt, hogy nekünk nem kell odafigyelni Muzslyára, s nem kell érdeklődni mindarról, ami azt a „csendes, bánáti kis helységet” jelenleg reflektorfénybe állítja!

Ezúttal a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IV. Találkozójáról van szó, pontosabban annak folytatásáról. Ugyanis az idén Muzslya a házigazdája színjátszóink rendhagyó seregszemléjének. Ez a kis bánáti helység ad, adott otthont a nemes megmérettetésnek, amely minden tekintetben meghatározta a színjátszó mozgalom erősödését, további fejlődését.

Az előbbi mondatban a jelen és a múlt időt is használtam, amikor azt írtam le, hogy „a kis bánáti helység AD, ADOTT otthont a nemes megmérettetésnek”! Nem elírásról van szó. A találkozó tulajdonképpen március 20-án kezdődött (A kikindai színjátszók nyitották meg Peter Weiss: Mockinpott úr kínjai és meggyógyítása című szatirikus játékaival) és március 24-én már be is fejeződött. A találkozót meg kellett szakítani. (A kulai Népkör és a verbászi Szirmai Károly Művelődési Egyesület színjátszóinak közös produkciója, Vaszary Gábor Bubus című bohózatának bemutatása alatt már bombázták Vajdaságot!)

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IV. Találkozója tehát megszakadt, és csak most, több mint fél éves kihagyás, kényszerpihenő után folytatódik, illetve folytatódhat! Persze tudom, hogy nem lesz könnyű újra megteremteni azt a magas hőfokot, rendhagyó színházi légkört, amely olyannyira jellemezte a találkozót a megszoktatásig. Mindenesetre reméljük, hogy a közönségnek és a

A muzslai művelődési otthon

színjátszóknak ez az újbóli közös találkozó visszahozza azokat a perceket, pillanatokat, amelyek ünneppé varázsolták a találkozó első napjait. Szükség lesz rá, nagyon nagy szükség, mert azért egy kicsit most előlről kell kezdeni mindent, és bizony nem mindegy, hogy az újrakezdés első lépéseit bátoritanul, hitevesztetten vagy keményen, a ránk zúduló csapásoktól nem letaglózva, hanem ellenkezéleg: megerősödvé tesszük majd meg!

Egyébként a találkozó folytatásának első napján, október 14-én, a csókai Orpheusz Theatre és a Zentai Szintársulat közös produkcióját látja majd a közönség. Utána még a muzslai, bajmoki és a kisoroszi színjátszó társulatok bemutatkozása zárja a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IV. Találkozójának hivatalos műsorát. Az ünnepélyes zárórendezvényre, a díjkiosztásra október 17-én kerül sor. A díjkiosztás után a Vajdasági Magyar Amatőr-színház legújabb bemutatóját Max Frisch: Ha egyszer Hotz úr dühbe gurul című bohózatát láthatja majd a közönség.

FARAGÓ Árpád

Magyar Szó, 1999. október 10.

Akiknek a segítsége nélkül nem jött volna létre a XXX. Találkozó

A helyi segítő kezek

A házigazdák, akik fogadtak bennünket, kalauzoltak, italt mértek, kávét főztek, pogácsát hoztak, tálaltak, takarítottak, problémákat oldottak meg, beszélgettek, lesték a kívánságokat, végignézték az előadásokat és a zsűrizéseket, írtak, műsort vezettek, nyitották, majd zárták a kapukat:

Babinszki Enikő
 Borbély Angelina
 Borbély Tivadar
 Gabona Ferenc
 Halász János
 Halász Mónika
 Harcsa Zsuzsanna
 Jenovay Lajos
 Juhász Törköly Krisztina
 Kiss Gizella
 Kósa Zoltán
 Lábadi Csilla
 Mák Andrea
 Miklós Adrián
 Rapos Emma
 Rontó Kata
 Rontó Márta
 Sándor György
 Sándor Irma
 Somorai Aranka
 Somorai Péter
 Süveg Hilda
 Váci Magdolna
 Vidrács Krisztina
 Zombori Tibor
 Zsáki Ervin

A helyi egyesületek és intézmények, amelyek tagjai és munkatársai a munkájukkal a házigazdákat - és így mindannyiunkat - támogatták:

Emmausz Kollégium
 Muzslyai Ifjúsági Fórum
 Muzslyai Nők Klubja
 Muzslyai Zenészek és Énekesek Egyesülete
 Nyugdíjasok Szervezete
 Rémusz Hagyományápolók Egyesülete

vajdasági magyar
 amatőr színjátszók
 találkozója

Békevág

Az idei szemlén vendégszerepeltek a lendvai fiatalok, a Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet DiáXinpadának színjátszói. Štampah Miha rendezésében *A békéhez erő kell* című előadást láthatta a közönség.

Egy merész, erőteljes előadást láthattunk, amely - a tapsból ítélve - a közönséget is megszólította. Mikor készült a darab, és mi hívta életre?

- A DiáXinpad jelenleg az egyetlen magyar nyelven működő ifjúsági csoport a Muravidéken, ahol már csak 5500 magyar él. Örülünk, hogy itt lehettünk, Muzslyán, előző nap pedig Zentán, a KSZFV-n léptünk fel. Ez a csapat harmadik előadása. Az előző egy szerelmes, flörtölős darab volt, ebből kifolyólag a tagok most valami lázadót szerettek volna.

tetni, hogy előtte kell lépni, előtte kell dönteni, válsztani. Mi nem azért csináltuk, hogy valamilyen „új áramlatot” egy az egyben támogassunk, de a változást mindenféleképpen meg kellett lépnie Magyarországnak ebben a pillanatban. Ez egy olyan darab, amely részben ezzel foglalkozik. Mert mindez ránk is hatással van, érezzük a mindennapjainkban, átmentünk a határon, láttuk a gyűlöletplakátokat. Az ismerőseinkkel már nem lehet beszélgetni, mert hogyha nem értettél valakivel egyet, akkor már te is buta voltál, ostoba, és nem folyt a mindennapi kommunikáció. És amilyen a „vezér”, olyan lesz a nép is, átveszik azt a habitust. Most Magyarország hál' istennek azt mondta, hogy elég volt ebből. Mi kicsit úgy vesszük, vagyis én biztosan, hogy egy kis téglát leromboltunk abból mi is, abból a gyűlöletkampányból, beszédből és reméljük, hogy most már egy új építkezés következik, és ezek a fiatalok pedig egy olyan Kárpát-medence részesei lesznek, amely nem megoszt, hanem ténylegesen összeköt, és nem csupán vezényszavakban és propagandában, hanem úgy, hogy azt meg lehessen élni.

AZ ELSŐ WORKSHOPON KIDERÜLT, HOGY AMI A LEGJOBBAN FOGLALKOZTATJA ŐKET – MERT A DŰH KÖRÉ ÉPÍTETTÜK A MUNKÁT –, AZ A HÁBORÚ, AMELY HÁL' ISTENNEK MÉG NINCS A KÜSZÖBÜNKÖN,

de látható távolságban van. Nagy a zavar abban, ki mit tárogat, ki mit gondol. Ezzel kezdtünk el foglalkozni. Ez egy dokumentarista, angazsált színházi előadás, amely a néző arcába nyomja a tartalmat. Provokatív, nem engedi nem foglalkozni a gondolkodó közönséget a témával. Anyagot gyűjtöttünk a II. világháború utáni vagy közbeni vezetők-ről, de főleg az aktuálpolitikára koncentráltunk, mert ez a téma foglalkoztatta őket. Mozaikszerűen állt össze a darab. Tavaly április 12-én mutattuk be Orbán Viktor poszkás-beszéde után. Ott döntöttük el, hogy azt mindenféleképpen betesszük, mivel az volt az első olyan megnyilvánulása az ex-miniszterelnöknek, hogy emberszámba sem vett egy embercsoportot. Ott vált a megosztás teljesen egyértelművé - aki nincs velünk, az ellenünk van -, és ezt még a mi kis közösségünk is megérzi Muravidéken. Ez adott erőt és energiát ahhoz, amit a színpadon láthatnak. Kilencen játszanak a darabban, és bár nem mindenki foglalkozik azonos mértékben politikával, fontosnak tartjuk, hogy gondolkodó, kritikus állampolgárokká váljanak, és ezt a szemléletet közvetítsék a saját kortársaiknak, hogy ne fadjon el odáig a dolog, amit a színpadon bemutattunk.

...mert vér itt volt bőven...

- Igen. Ez egy fizikai színházi előadás.

A GYEREKEK, VAGYIS A FIATAL FELNŐTTEK „ELPUSZTULNAK” A SZÍNPADON.

Felépülnek, először katonává válnak, személyiségüket teljesen lerombolják, elhiszik azt, hogy érdemes parancsra harcba menni, meghalni, olyan emberek vezényletére, akik sosem fognak a frontvonalba kerülni, akiknek az egyszerű ember csak járulékos kár. Ez az, amit próbáltunk megér-

Mik a további tervek? Milyen témát dolgoznak fel a jövőben?

- Volt egy verses feldolgozásunk, két ilyen stílusgyakorlatként, mozaikosan összeállított előadás. Az egyik vígjáték-szerű, a másik meg dráma, most pedig szeretnénk irodalmi szöveggel dolgozni,

MERT NÁLUNK NINCS EGYNYELVŰ MAGYAR OKTATÁS, CSAK KÉTNYELVŰ, EMIATT HATALMAS DEFICITBEN VAGYUNK, AMI A NYELVET ILLETI.

Van olyan, akinek az anyanyelve sem magyar, és az iskolában sem tudják elsajátítani a nyelvet, pont a kétnyelvű oktatás miatt. Ez egy egyenes út az asszimilációhoz. Úgyhogy irodalmi szöveget dolgozunk majd fel, de még nem árulhatom el, hogy melyiket. Viszont az is a társulattagok világát és a szüleik világát fogja taglani társadalmilag. Olyan érzésem van pedagógusként, hogy a szülők sokszor emelik kezeiket, és nem történik meg az a beszélgetés, amelynek bizonyos témák kapcsán a családon belül is meg kellene történnie. Úgyhogy ilyen egzisztenciális vizekbe evezünk irodalmi szöveggel, és remélhetőleg ősszel fogjuk bemutatni - mondta Štampah Miha.

A rendező még hozzátette, hogy amikor elkészülnek az új előadással, a vajdasági közönségre is „gondolni fognak”. Várjuk.

Kónya-Kovács Otília

Mindenki csinálja úgy, ahogy neki tetszik

A Zentai Diákszínjátszó Kamra a Találkozón William Shakespeare *Ahogy tetszik* című vígjátékával lépett a színpadra. A társulat évek óta részt vesz a szemlén, az idei előadás azonban új rendezővel készült: László Roland dolgozott a fiatalokkal. A tagtoborzást és az ismerkedési időszakot követően rövid szünetet kellett tartaniuk, a sok elfoglaltság ugyanis nehezítette a közös munkát.

László Roland így nyilatkozott a tapasztalatairól:

- Januárban kértek fel. Dévai Zolival együtt foglalkoztunk a csapattal. A rendezői szerep számomra még szokatlan, de nagyon élvezem. Egy kicsit kontrollmániásnak tartom magam, itt ezt valamilyen szinten kiélhetem. Rengeteg kényszerhelyzet, probléma és nehézség adódott. Mivel diákok, sok utazó van, így a szervezéssel akadtak némi gondok.

EGYÉBKÉNT NAGYON JÓ CSAPAT VERŐDÖTT ÖSSZE, TELE A SZÍVEM.

A társulat létszáma is meghatározta a darabválasztást: az előadásban 21 fiatal szerepel. A kezdetekkor mintegy 30 tagja volt a csoportnak, így fontos szempont volt, hogy mindenki lehetőséget kapjon.

HATALMAS MUNKÁBA VÁGTÁK A FEJSZÉJÜNKET, ÉS KÉT HÓNAP LEFORGÁSA ALATT KÉSZÍTETEK EL EGY SHAKESPEARE-MŰVET, AMELYBE APAIT-ANYAIT BELEADTAK.

- Zoli választotta az *Ahogy tetsziket*, Nádasy fordításában. Ez a változat sokkal közérthetőbb. Berta Fannival - aki dramaturgként dolgozott - arra jutottunk, hogy több fordítást is felhasználunk, és ezekből készítünk egy egységes koncepciót. Závada szövegeiben több a szleng, ezt is beépítettük. Ezzel jeleztük a generációs és rangbeli különbségeket. Szabó Lőrinc nyelvezetét pedig a lírai főhős, a szerelmes megszólalásaiban használtuk - mondta Roli.

Lázár Flóra középiskola első osztályában csatlakozott a Zentai Diákszínjátszó Kamrához. Ez a harmadik éve a

csapatban. Első alkalommal vett részt a szemlén. Ő alakítja Rosalindát, az egyik főszereplőt a vígjátékban.

- Egy érdekes, céltudatos lány. Egyébként is őt szerettem volna játszani, így nagyon örültem, amikor megkaptam a szerepet. Megtaláltam benne magam, nagyon megfogott.

EGY TALPRAESETT LÁNY, AKI TUDJA, MIT AKAR, ÉS ÉN IS ILYENNEK TARTOM MAGAM

- osztotta meg Flóra.

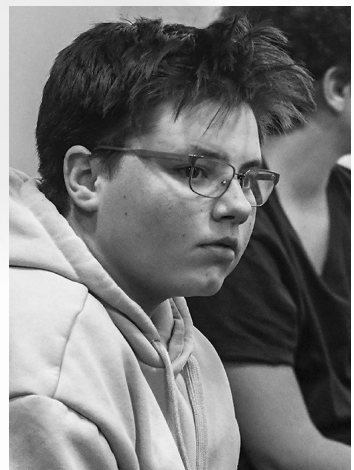
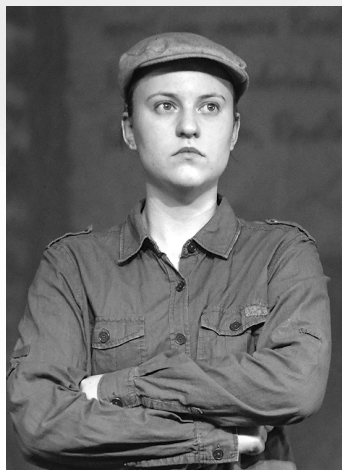
Borotva karakterét Virág Zalán formálja meg, aki az idén csatlakozott a csapathoz.

A SZÍNHÁZ IRÁNTI SZERETETE VONZOTTA ŐT A ZENTAI DIÁKSZÍNJÁTSZÓ KAMRÁHOZ. A TÁRSULATBAN NAGYON JÓL ÉRZI MAGÁT, SZERINTE EZ VOLT AZ EGYIK LEGJOBB DÖNTÉSE.

- Borotvát alakítom, aki egy vicces szereplő. Nagyon szeretem a személyiségét. Az elején akadályokba ütköztem, de később már jól ment. A fókusz megvan, tudom követni az előadás történéseit, nem esek ki a ritmusból. Ő az udvari bolond a darabban, folyton zavar vagy szórakoztat másokat. Örömet leli abban, hogy piszkálódik. Egy vidám karakter - mondta el Zalán.

A társulat nyílt próbákat is tartott, valamint részt vett a KSZFV-n is, közvetlenül a Találkozó előtt. Az előadás még friss, a közönség eddig csak néhány alkalommal láthatta.

Mák Andrea

Technikus a színpadon

Vidám végszó a fesztiválon

A kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoport Jean de Létraz *Vajon kié a gyerek?* című bohózatával zárult a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 30. Találkozója. A társulat ezúttal is a tőlük megszokott könnyed, szórakoztató hangvételt hozta, és méltó zárásként állt helyt. A rendezővel és a szereplőkkel beszélgettünk.

- Általában tréfás darabokat választunk, bohózatokat, vígjátékokat, mert a közönségünk ezt szereti - ecsetelte **Molnár József** rendező. Hozzátette, a tapasztalat azt mutatja, hogy ezekkel az előadásokkal tudják igazán megszólítani a nézőket, és a társulat is szívesebben dolgozik az ilyen hangvételi darabokon.

A csapat összetételéről elmondta, vegyes társaságról van szó: tapasztaltabb és fiatalabb tagok egyaránt együtt dolgoznak.

- A rutinosabb színészekkel könnyebb volt a munka, a fiatalok viszont nem mindig tudtak jelen lenni a próbákban. A végére azonban összeállt az előadás, különösen az intenzív, szinte mindennapos próbák segítettek sokat - mesélte.

A rendező a saját módszeréről is beszélt:

- Már az elején megadom a karakter irányát, hogy a színészek tudják, merre induljanak. De

EZ AMATŐR CSOPORT, ALKALMAZKODNI IS KELL: HA VALAMI NEM MŰKÖDIK, AKKOR ÁTALAKÍJTUK A JELENETET, HOGY JOBBAN ILLESZKEDJEN A SZEREPLŐHÖZ.

A darab alaphelyzete egy klasszikus bohózati szituációra épül: egy gyerek körül bonyolódnak a szálak, miközben a szereplők titkolóznak, félreértenek, és próbálnak megfelelni egymásnak.

- Régen egészen másként tekintettek ezekre a helyzetekre, ma már más a világ. Talán ez is egyfajta üzenete az előadásnak - fogalmazott Molnár József.

Balog Tibor Edmond szerepében egy bicikligyárost alakít, akinek a feje fölött összecsapnak a hullámok.

- Ez egy olyan karakter, aki felett eljárt az idő. A lánya helyzete, a családi konfliktusok mind ránehezednek, és ettől ideges, dühös, ugyanakkor tehetetlen - mondta.

A színész szerint a szerep távol áll tőle, ám bizonyos helyzetekben könnyen előhívhatók a darabban elvárt érzelmek.

- Van benne improvizáció is, szeretek is improvizálni.

NÉHA A PILLANAT HOZZA A LEGJOBB MEGOLDÁSOKAT

- tette hozzá.

Számára a színpad még mindig izgalmas terep:

- Minden fellépés előtt izgulok, de amikor lemegy az első jelenet, akkor teljesen feloldódom.

TIBORRÓL AZ IS KIDERÜLT, HOGY KÉT ÉVE MÉG A CSAPAT TECHNIKUSA VOLT.

- Tavaly kaptam egy kisebb szerepet, az idén meg már egy egészen nagy falatot - magyarázta.

Limburger Georgina Henriette, az anya szerepében látható. Egy gondoskodó, ugyanakkor ellentmondásokkal teli karaktert formál meg.

- Az anyai rész közel áll hozzám, azonban vannak helyzetek, amelyek teljesen mások, mint a valóságban. Ezeket külön kellett felépíteni - emelte ki.

A próbafolyamat során a rendezői instrukciók segítettek a munkát:

- Megmutatja az irányt, de közben folyamatosan finomítjuk a karaktert. Ez egy közös építkezés.

A színjátszáshoz fűződő kapcsolatáról is mesélt:

- Már fiatalon beleszóppentem ebbe a világba, és bár volt egy hosszabb kihagyás, végül visszahúzott. Ez közösség is, nem csak színpad.

Nagy Valter Pier Gambier szerepében egy nőcsábász alakít.

- Ez a szerep távol áll tőlem, ezért kihívás volt. De a rendező sokat segített, és próbáltam belehelyezkedni.

A próbák hangulatát pozitívnak élte meg:

- Néha hiányos volt a csapat, de végül jól összekovácsoltunk.

Két éve tagja a társulatnak, de hamar megtalálta a helyét:

- Befogadó közösség, könnyű volt beilleszkedni - mesélte nekünk Valter.

Rapos Emma

Dögös harmincas

Gyertyák elfújva; ma véget ér a születésnap ünnepség

A korábbi Sűgőszámokban az elmúlt 29 év sajtójából szemezgettünk néhány mondatot. Aki rendszeresen olvasta a 30. Találkozó naponta megjelenő színlapját, az tudja, a szívbjaj messze elkerülte a korábbi évek nyilatkozóit. Most, hogy véget ért az idej jubileumi szemle, lássuk, milyen kijelentések pályázhatnak jó eséllyel a 2026-os Találkozó kulcsmondatának címére. A frappáns gondolatok szerzőit ezúttal nem közöljük - a mi ketyegőnk is önkényesen veri az ünnepi ütemet.

„Ez egy homokozó, ahol minden játék a miénk.”

„Tekintettel arra, hogy amatőr színházról van szó, ide az emberek nem azért jönnek, hogy meggazdagodjanak.”

„Az igazgyöngy is egy piszokból, egy hibából alakul ki.”

„Tavalyelőtt kaptam egy különdíjat az alakításomért: akkor egy vécés nénit játszottam.”

„Felfoghatatlan az, hogy ezek az emberek mennyi időt és energiát beletesznek egy-egy jelenetbe, nem beszélve az egész darabról.”

„A jó sűgő aranyat ér.”

„Összefogott pap, kántor, tanító és egy-egy rendezvénybe, megmozdulásba bevonták a falu apraját-nagyját.”

„Anyósom nincs, aki megkeserítené az életemet, de sokat kérdeztem olyanoktól, akiknek van.”

„Soha nem érzem azt, hogy a színházcsinálás energiát venne el tőlem.”

„A rutin szárnyakat fog adni.”

„Honnan tudjuk, hogy nem ül egy hülye a nézőtérén?”

„Villanyokat otthon elzártam, a kutyákat megvan ki eteti, felsöpörtem, rendet hagytam, kezdődhet a szemle.”

„Feláldoztuk a szabadidőnket. Munkaviszonyban voltunk, a háztartást vezetni kellett, volt egy kis kert is, azt művelni, aztán este próba.”

„Egy dologra tanította meg az igazgató szerepe: hogy kerülje a színházat és a nőket.”

„Sokáig hordozzuk még őket magunkkal: a színház tiszta pillanatainak abszolút, titokzatos igazságait.”

„A szemle mindig ad egy olyan motivációt, amely segít, hogy időre összeálljon az előadás.”

„Nem minden érték mérhető hangos nevetésben.”

„Én játszom a férjem feleségét.”

„Hiába mondom, hogy kihagyok egy évet, sosem sikerül.”

„Szép vagy, szépen öregszel.”

„Az italmérésből és a műkedvelő tevékenységből gyarapodtak az eszközök.”

„Tele a szív. Tele a terem.”

Ma a Találkozó színpadán

Függöny le!

Egyes rendezeteket nem kell megbontani, és vannak rutinok, amelyek bizony törhetetlenek: az idén is ünnepléssel zárul a Találkozó. A díjátadón minden kiderül, de borulni remélhetőleg semmi sem fog. Gálaelőadással folytatódik a záróprogram: a Zentai Magyar Kamaraszínház művészei mutatnak nekünk valami újat.

Április 19., vasárnap, 18:00, Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület

Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor

Átadásra kerül a 2026-os Találkozó két fődíja:

- a Pataki László-díj a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és
- a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív / új formákat kereső előadásáért.

További díjak: Garay Béla-díj a közösségteremtő tevékenységért • Faragó Árpád-díj a közösségmegtartó tevékenységért • Szilágyi László-díj a legjobb férfi főszereplőnek • Ferenczy Ibolya-díj a legjobb női főszereplőnek • Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának • Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának • Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért • Berta Ferenc-díj a legjobb amatőr rendezőnek • Közösségformáló tevékenységért járó díj • Csapatépítő tevékenységért járó díj • Legjobb összjátékért járó díj • Közönségdíj • különdíjak.

A 2026-os Találkozó zsűrije:

László Sándor színész, rendező, az újvidéki Művészeti Akadémia tanára

Körmöci Petronella, a Szabadkai Népszínház magyar társulatának színésze

Dr. Oláh Tamás teatrológus, dramaturg, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára

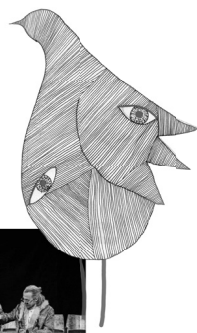
Április 19., vasárnap, 19:00

A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ VENDÉGJÁTÉKA

Molière - Parti Nagy Lajos: *Don Juan* (110')

Rendező: Vilmányi Benett

Az előadásról: „Nagyságod fényes elme és prima szónok. De mondja, tetszik-e félni az ég haragjától? Avagy kegyed nem fél? A pokol tüzét se féli az uraság? És hogy tetszik lenni az ördöggel? Még én is tudom, egy együgyű szolgáló, hogy e földi világ meg vagyon teremtve. És ami teremtve van, annak engedelmet, Teremtője is van. Igenis, hogy vannak bizonyos regulák, amit mindenkinek, akár istenfélő, akár féledetlen, s meg van átkalkodva a nagy jó-dolgában, be muszáj tartani. Rosszul mondom, uram? Ki tetszik nevetni? Hogyan vitatkozzak, ha nem vitatkozok velem a nagyságod? Tessék megcáfolni. Érvre érv, némánhogy húzni be a csöbe.” (Parti Nagy Lajos)
16 éven aluliaknak nem ajánlott

Így kellene ifjúsági színházat csinálni

A lendvai Diáxínpad előadásának zsűrizése

Hogy kerül a csizma az asztalra? Hogy kerül egy muravidéki magyar előadás a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójára?

A két régió között hosszú évekre visszanyúló szakmai és baráti kapcsolat alakult ki az évek során. Az együttműködés intézményi és személyes szinten egyaránt jelen van, és számos közös projektben ölt testet, ebből következően kaptak meghívást a lendvaiak az idei Találkozóra. A társulat képviselője, Štampah Miha továbbá azt is kiemelte: Muravidéken mintegy 5500 fős magyar közösség él, és az általuk működtetett csoport az egyetlen magyar nyelven játszó színjátszó társulat a térségben, így a határon túli kapcsolódási pontok különösen fontosak számukra. A zsűri egybehangzóan kiemelte a produkció társadalmi és politikai érzékenységét, továbbá azt a bátorságot, amellyel a társulat az aktuális és a megosztó témákhoz nyúl.

A szakmai beszélgetés során elsőként Oláh Tamás az előadás létrejöttének folyamatára kérdezett rá. A válaszból kirajzolódott, hogy az előadás alapját dokumentarista gyűjtőmunka képezi: a fiatalok különböző híradóanyagokat, médiatartalmakat dolgoztak fel, amelyekből közös munka során alakult ki a végleges szöveg. Az anyag mozaikszerűen építkezik, részben improvizációkra, részben valós, személyes vagy kollektív tapasztalatokra támaszkodva.

Tamás elárulta, hogy számára különösen közel áll a szlovén színházi hagyomány, amelyet a posztjugoszláv térségben személyes kedvenceként emlegetett. Úgy fogalmazott: a társulat ebből a szempontból rendkívül szerencsés közegekből érkezik.

KIEMELTE AZT A SZABADSÁGOT, AMELLYEL A SZLOVÉN SZÍNHÁZI HAGYOMÁNY A SZÖVEGEKHEZ ÉS A TÉMÁKHOZ NYÚL, VALAMINT AZT A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI ÉRZÉKENYSÉGET, AMELY EBBEN AZ ELŐADÁSBAN IS ERŐTELJESEN MEGMUTATKOZOTT.

Nagyszerűnek nevezte, hogy a társulat ilyen érzékeny témákkal foglalkozik, különösen egy olyan politikai kö-

zegeben, amelyet a magyarországi választások közelsége is meghatározott.

POLITIKAI AKTUALITÁS

A bemutató időpontjára rákérdezve kiderült, hogy az előadás premierje 2025 áprilisában volt. A társulat hozzátette: már akkor tudták, hogy bizonyos aktuális politikai tartalmakat és megnyilatkozásokat be fognak emelni az anyagba. Tamás ezt bátor gesztusnak nevezte, és megjegyezte, hogy az anyag a 2026. április 12-i magyarországi hatalomváltás után ma már egészen másként szól, mint a bemutató idején.

A beszélgetésben ezután a katonai szolgálat kérdése került elő. Elhangzott, hogy Szlovéniában nincs sorkatonaság, legfeljebb önkéntes alapon lehet jelentkezni a hadseregbe. A zsűri részéről az a kérdés fogalmazódott meg, hogy a háborús retorika mennyiben fakad a csapat saját, megélt tapasztalataiból, és mennyiben inkább közvetített, médián keresztül szerzett élmény. Erőteljesnek nevezték a magyarországi politikai szál jelenlétét az előadásban, ugyanakkor megkérdezték: a sorozás emlegetése, Zalaegerszeg, az MVM Dome és más konkrét helyek vajon nem inkább egy idegen világ fenyegetését közvetítik, semmint a társulat közvetlen, állampolgári tapasztalatát. A társulat részéről erre az a válasz érkezett, hogy a határátlépések, a közösségen belüli megosztottság, a politikai megbélyegzés, az intézményi működés, a támogatási rendszerek működése stb. révén mindez nagyon is érinti őket. Vagyis a fenyegetettség számukra is valós tapasztalat, még ha bizonyos távolságon keresztül is érik el őket ezek a hatások. Tamás ennek nyomán megjegyezte: éppen ez a távolság érződik az előadásban, ugyanakkor a félelem ettől még nagyon is jelen van benne. Ennek a generációnak mintha alapélménye volna, hogy a híradók képein és a médián keresztül ömlik rájuk egy fenyegető valóság, amely a határokon túl is átszivárog. Ezt a tapasztalatot az előadás szerintük nagyon jó formában teszi megfoghatóvá.

Körmöci Petronella egy konkrét és friss tapasztalatot is megosztott: nemrég szembesült azzal, hogy Vajdaságban működik egy pécsi kihelyezett egyetemi tagozat, ahol a sorkatonai szolgálat - függetlenül attól, milyen formában teljesítették - több pontot érhet a felvételin, mint a nyelvizsga. Ezt abszurdnak és sokkolónak nevezte, különösen annak fényében, hogy mindez egy magyar egyetemhez kapcsolódó képzésben jelenik meg. Számára ez a tapasztalat különösen erősen visszacsatolt az előadás felvételeihez.

TEST ÉS JELENLÉT - EGY GENERÁCIÓ SZÍNPADI ÖNFELTÁRÁSA

Külön méltatták azt a színházi hozzáállást, ahogyan a társulat nem szerepeket játszik hagyományos értelemben, hanem mintegy saját testét és személyiségét viszi vásárra. A fizikai jelenlét intenzitását, a testek erejét és a színpadi kitétséget így értékelte Tamás:

„AZ, AHOGYAN FIZIKAILAG ELÉGTEK EBBEN AZ ELŐADÁSBAN, SZERINTEM EGY NAGYON IZGALMAS SZÍNHÁZI FORMA.”

Tamás szerint

AZ ELŐADÁS EGYIK LEGÉRTÉKESEBB VONÁSA ÉPPEA A SOKFÉLESÉGÉBEN REJLIK. FORMAILAG SZÁMOS RÉTEG ÉPÜL EGYMÁSRA BENNE: STILIZÁLT ÉS HIPERREALISTA MEGOLDÁSOK, FIZIKAI SZÍNHÁZI ELEMÉK ÉS DOKUMENTARISTA ANYAGOK VÁLTJÁK EGYMÁST.

A zsűri szerint különösen izgalmas volt, ahogyan az előadás egy erős filmes utalással (Acéllövedék) indult, majd ebből a fizikai, intenzív, nem spóroló jelenlétekből bontakozott ki fokozatosan egy összetett, „dramatikus magokkal” rendelkező színházi nyelv.

VÉGSŐ SORON AZONBAN AZ VOLT A LEGERŐSEBB BENYOMÁSUK, HOGY OLYAN FIATALOKAT LÁTUNK A SZÍNPADON, AKIKET VALÓBAN IZGAT, FELHÁBORÍT VAGY NYUGTALANÍT AZ A RETORIKA, AMELLYEL NAP MINT NAP TALÁLKOZUNK – ÉS AKIK ERRE AKARNAK REAGÁLNI.

Felmerült az is, hogy az előadás elindulása kifejezetten pesszimista. Az utolsó monológrol külön szó esett: a társulat elárulta, hogy az Terék Anna *Maja* szövegrészlete. Összességében úgy fogalmaztak: az anyag szépen összeáll, a csapat pedig joggal lehet büszke erre az előadásra és önmagukra is.

LENDVAI HELYZETKÉP - A CSAPATRÓL

A társulat szerint ez a szemlélet, ez a hozzáállás részben vajdasági impulzusokból ered. 2005-ben, amikor **Mess Attila** vajdasági színművész újraindította Lendván a diákszínpadot, másfajta mentalitást hozott magával, amelyet tovább erősítettek azok a szakmai találkozások is, amelyeket különböző vajdasági alkotókkal (pl. **Szloboda Tibor, Puskás Zoltán**) éltek meg. Mint elhangzott, ebből a közegeből épült fel az a gondolkodásmód, amely maig meghatározza munkájukat - a Diákszínpad abból nőtt ki.

Azt is hangsúlyozták, hogy náluk nincs önálló magyar oktatás, csak kétnyelvű (szlovén-magyar) oktatási rendszer

működik, amely papíron szép, a valóságban azonban az asszimiláció felé sodorja a közösséget - ahogyan **Štampah Miha** fogalmazott: az utolsó két percben vannak a muravidéki magyarok. Éppen ezért különösen fontosnak tartják az ilyen közösségi és kulturális kezdeményezéseket, mert ezek valamelyest fékezni tudják ezt a folyamatot. Úgy érzik, visszafordítani ugyan nem lehet, de egy kicsit meg lehet állítani. Ebben pedig nagy szerepe van a külső kapcsolódásoknak, a vajdasági, a felvidéki és más határon túli közösségekkel való együttműködésnek is.

A nyelv kapcsán Körmöci Petronella különösen dicséretesnek nevezte azt

is, hogy bár mindenkinél érezhető valamilyen akcentus, mégis szépen, érthetően és tudatosan, törekedve beszélnek magyarul. Tekintettel arra, hogy milyen nyelvi közegekből érkeznek, ezt különösen nagy teljesítménynek tartotta.

László Sándor az értékelés során kiemelte a reményt az előadás egyik legfontosabb rétegeként. Úgy fogalmazott: „Az, hogy utolsó két percben vagytok, ijesztően hangzik. De engedj meg, hogy én azt mondjam abból, amit láttam és éreztem: nem biztos” – bármilyen komor is a történet vége, ő elsősorban azt látja, hogy a társulat tagjai olyan jó energiákkal, hittel és komolysággal vannak jelen a színpadon, hogy ez önmagában reményt ad. Nem úgy tűnnek, mint akik holnapután meggondolják magukat, és feladják a színházat. Sokkal inkább olyan csapat benyomását keltik, amely hosszú távon gondolkodik, nemcsak a színházcsinálásban, hanem a közösségépítésben is. Hiszen a színház – hangsúlyozta – kiváló lehetőség arra, hogy egy közösség fejlessze magát, összetartsa és gyarapodjon. Kiemelte, hogy a csoportvezetőnek, Misinek szerencséje van a csapattal, és fordítva, a csapatnak is vele, hogy ilyen „anyaggal” van dolga. A tanár úr külön örömét fejezte ki amiatt is, hogy a csoport összetétele vegyes, illetve sok fiú van. Ez Vajdaságban ritka jelenségnek számít: több helyen szinte kizárólag lányokból állnak a csoportok, és gyakran ők játsszák a fiú szerepeket is. Itt viszont valóban vegyes csapatot láthatott, ami önmagában is érték. Dicsérte a képi és zenei világot, de szerinte az igazi kincs mégis a társulat energiája, hite és az a komolyság, amellyel a színpadon léteznek.

POSZTJUGOSZLÁV KONTEXTUS

Tamás szerint az előadásban jól érzékelhető a szélesebb, kelet-európai, posztjugoszláv kontextus is. Helyet kapnak történelmi és kortárs hatalmi fenyegetések, a totalitárius rendszerek működésének különböző változatai.

Az előadásban megszólal a Laibach zenekar Opus Dei albumáról a Life is Life feldolgozása és még egy dal. A társulat ehhez hozzáfűzte: az anyag előkészítése során nagy hatással volt rájuk az említett zenekar maribori koncertmánya is, amelyben azt látták, mit jelent egy erősen konceptuális zenekar működése: pontos kilépések, tudatos mikrofonhasználat stb. Ezt a fajta koncentrált színpadi jelenléteket ők is fontos mintának tekintik.

Körmöci Petronella személyesen is kapcsolódott ehhez a témához. Elmondta: ő maga éppen a Laibach-generáció, amely még Jugoszláviában nőtt fel, így különösen erősen érintette az anyag. Érdekesnek találta, ahogy például a pionír eskü emléke egyszerre nosztalgikus és milítáns jelentésrétegeket kapott. Felidézte azt is, mennyire természetesnek vették gyerekként az efféle rítusokat, és csak később vált világossá számukra, hogy ezek másfajta politikai jelentéseket is hordoztak. A produkció formai világát illetően nagyra értékelte,

hogy a társulat milyen ügyesen tudta összeilleszteni a fizikai színházat, a bohózáti elemeket, a realista játékot és az önmagukból való megszólalást.

EZT AZ EKLEKTIKUS SZERKEZETET A MAGA MÓDJÁN JUGOSZLÁVIÁHOZ HASONLÍTOTTA: EGYFAJTA ÖSSZETETT, RÉTEGZETT KONSTRUKCIÓHOZ, AMELYBEN KÜLÖNFÉLE TÖRTÉNELMI ÉS KULTURÁLIS RÉTEGEK TORLÓDNAK EGYMÁSRA.

A HÁROM KENDŐS ASSZONY

A szakmai beszélgetés egyik különösen derűs pontja a három kendős asszony jelenete (három fiú három öregasszonyt alakít, a jel egy-egy fehér kendő volt ehhez – a szerk.) volt, amelyről elhangzott: kifejezetten jól működik, és érezhető rajta, hogy a társulat saját hangja szólal meg benne. Mint kiderült, ez a három öregasszony már az előző előadásban is jelen volt, és a közönség kifejezetten kérte, hogy a következő produkcióban is kapjanak helyet. A csoport ezt a kívánságot teljesítette, így kerültek bele ebbe az anyagba is.

Sándor is kiemelte, hogy a három öregasszony jeleneténél igazi színészi pillanatokat látott. Nemcsak a jelenléte, ahol önmagukból szólalnak meg, hanem azt is, hogy egy kendő, egyetlen kellék segítségével nagyon szép jelenetet készítettek.

Körmöci Petronella további rétegeket fedezett fel a karakterekben: a három öregasszony figuráját ugyan elsőre bohózáti elemnek érzékelte, később azonban egyre inkább az előregedő közösség szimbólumaként kezdte olvasni. E felismerés nyomán tragikusan komikusnak látta azt a helyzetet, hogy ezek a pletykás, öregedő figurák válnak majd a döntések hordozóivá, miközben a fiatalabb generáció jövőjéről is ők szavaznak.

Hogy László Sándor szavaival éljek a végén: „Így kellene ifjúsági színházat csinálni, ezzel a hittel.”

Virág Kiss Aníta

„Az ardeni erdő, a valódi ének erdeje, az igazság terepe”

A Zentai Diákszínház Kamra William Shakespeare *Ahogy tetszik* című darabjának zsűrizése

A csoport igazán mozgalmas napokat tudhat maga mögött: csütörtökön még Zentán vettek részt a Középiskolások Szín- és Filmművészeti Vetélkedőjén, ahonnan a legjobb előadás díjával tértek haza, pénteken pedig már Muzslya színpadán szerepeltek telt ház előtt.

Oláh Tamás indította a zsűrizést, aki már régóta követi a fiatal tagokból álló társaság munkásságát.

„SOK ÚJ ARC VAN, ÉS HATALMAS A LÉTSZÁM, 21 FŐT SZÁMLÁL. EBBEN RENGETEG LEHETŐSÉG, DE KORLÁT IS VAN, PÉLDÁUL NEHÉZ SZÖVEGET TALÁLNI.”

Majd kérdéssel fordult az alkotók felé: miért épp ezt a szöveget választották, ki döntötte el végül, hogy ezzel dolgozzanak, miről szól ma ez a történet, mit jelent a társulat számára? Dévai Zoltántól, az előadás egyik rendezőjétől érkezett először válasz, kifejtette, hogy több anyag is szóba került, de végül egy jól sikerült olvasópróba döntötte el, hogy ez a szöveg lesz a befutó. Szerette volna a társulatot kihívások elé állítani, úgyhogy ennek a két dolognak köszönhetően készítették el az *Ahogy tetszik* előadást. Frida hercegnő szerepét játszó Boros Zsófia folytatta azzal, hogy számára mit jelent a történet, mit jelent a darab helyszínéül szolgáló ardeni erdő.

„MAGÁRÓL A SZÍNJÁTÁSZÁSRÓL SZÓL – A VALÓ ÉLETBEN. JAQUES (SZÉLES GERGŐ MÁTYÁS ALAKÍTÁSBAN – A SZERK.) MONOLÓGJÁBAN IS ELHANGZIK: »SZÍNHÁZ AZ EGÉSZ VILÁG, ÉS SZÍNÉSZ BENNE MINDEN FÉRFI ÉS NŐ«. MINDENKI SZÍNÉSZKEDIK, ÁLARCOKAT VISELÜNK. KELL EGY KÖZEG, Ahol A SAJÁT ARCUNKAT MUTATHATJUK MEG. AZ ARDENI ERDŐ, A VALÓDI ÉNEK ERDEJE, AZ IGAZSÁG TEREPE.”

Ezzel Tamás is egyetértett, majd azzal folytatta, hogy a rengeteg emelt hangerővel, „ordítással” elmondott szöveg mennyire zavaró volt, kellemetlennek élte meg, és mintha emögött koncepció lett volna, amit nem értett meg. Az ordítás elfedi a viszonyokat. Le kell tisztázni a viszonyokat, a szalakat, mert a közönségnek muszáj megérteni, ki kicsoda és a szereplők közti fonalakat. *„Ez egy költői szöveg. És a költői szöveget nem lehet nem értelmezve mondani, mert nem fog ájtönni. Nem lehet megoldani úgy, hogy ilyen indulatkítőrésekkel van telenyomva, ha nem tudom, hogy mihez és kihez kapcsolódik.”* Majd rátérve a drámai szöveg átírására, úgy fogalmazott, hogy bár elfogadhatónak tartja a shakespeare-i szöveghez való hozzányúlást, de problémásnak érzi, amikor a beemelt humor a szöveg rovására megy. A szövegbe ékelt, öncélú szócickek – amelyek megbontják a mondat érthetőségét és stílusát – inkább kizökkentik a nézőt, mintsem gazdagítják az előadást. Mivel számára ez a mű erősen érzelmi töltetű, különösen zavarónak tartja, ha a humor elnyomja a finomabb jelentésrétegeket, utalva itt Rosalinda és Orlando szerelmi szálára. Erre mindkét rendező reagált, elmondták, hogy több fordításból dolgoztak: alapvetően a Nádasdy Ádám-féle szöveget használták, de beemeltek részleteket más fordításokból is. Generációk és rangok közti különbség kifejezése volt a cél, például a Závada Péter-féle szöveget a fiatalokat játszó szereplők használták, a királynő megszólalásaihoz pedig ők maguk archaizálták a szöveget. A szójátékok és viccek pedig a félreolvasott szövegekből, bakikból kerültek bele organikusan az előadásba. Erre reagálva, Tamás folytatta azzal, hogy az improvizáció és a humor önmagában nem probléma, de nagyon érzékeny egyensúlyt igényel: fontos felismerni, mikor megy egy-egy poén a szöveg és az érzelmi tartalom rovására. A darab szerelmi viszonyai rendkívül összetettek, és ezek pontos, árnyalt megjelenítése kulcsfontosságú lenne.

**VÉLEMÉNYE SZERINT A TÚLZÓ,
HARSÁNY SZÍNPADI ESZKÖZÖK
– BELEÉRTVE A FOLYAMATOS
KIABÁLÁST IS – SOK ESETBEN
ELFEDIK EZEKET A MÉLYEBB
RÉTEGEKET, ÍGY ÉRDEMES LENNE
TOVÁBB DOLGOZNI AZ ANYAGON.**

Körmöci Petronella vette át a szót, akiktől megtudtuk, hogy ő maga is Zentán kezdte színészi pályáját, és hogy ők is foglalkoztak ezzel a művel, mégis ez az átdolgozott szöveg helyenként már szinte felismerhetetlenné vált számára, és felmerült benne az is, hogy a Závada-fordítás eredetileg konkrét színészekre, egy konkrét társulatra íródhattak, ami nem biztos, hogy minden társulat számára egyformán működőképes. Az általános kiabálással kapcsolatban egyetértett a korábbi kritikával, érdemes eldönteni, hogy az ordításon belül épp milyen érzelmet szeretne kifejezni a karakter – javasolta. Továbbá hangsúlybeli problémákat is észlelt: nem volt egyértelmű, hol vannak a mondathangsúlyok, a szünetek, mi a gondolat íve. Gyakran előfordult, hogy a jelzős szerkezetekben elcsúsztak a hangsúlyok, így bizonytalanná vált, melyik szó a kiemelt, ami elvítte a figyelmet a jelentésről. **Széles Gergő Máttyás** alakítását Jaques szerepében pozitív példának emelte ki: tudja mi történik, és hogy mit beszél, jól esik hallani, hogy valaki emberi hangon szólal meg, bár egy idő után az is kifűjt. Kezdeni kell azzal valamit, hogy a figura kinek szurkol, vagy szurkol-e egyáltalán valakinek. A csapat hibáján kívüli hiányos tájékoztatás miatt kiderült, hogy a zsűri triója lemaradt egy fontos mozzanatról, ami a színháztermen kívül zajlott. Ebben a jelenetben fogadást köt Jaques, miszerint nem lesz olyan, aki a szerelemért elhagyja az udvart, a pénzt, a rangot.

László Sándor utolsóként felszólalva, egyetértett a zsűritársaival azzal, hogy a kiabálás az érthetőség kárára ment sokszor. A továbbiakban méltatta a társulatot:

**„SZÉP VOLT PÉLDÁUL A KÉPI VILÁG,
ALAPOSAN ODAFIGYELTÉTEK A JELMEZEKRE,
KIHASZNÁLTÁTKOZTOK A LEHETŐSÉGEITEKET.
JÓ AZ, HOGY ILYEN SOKAN VAGYTKOZTOK.**

Hogyha a színészi anyagot, a tehetséget nézem, már pedig általában az a legfontosabb, én nem láttam olyat szereplőt, aki nem lenne idevaló! Tehát itt mindenki igenis ügyes, és foglalkoztatva kell legyen! Igenis dolgozzatok, tapasztaljátok meg a közös munkát más darabokban, más előadásokban, más szövegek kapcsán. Van keresni-valótok a színpadon! Nem bántani akartunk, de ha nem mondjuk el ezeket, akkor lehet, hogy rosszat teszünk. Egyébként a régi tagoknál úgy látszik, sokat jelent a színpadi tapasztalat! Úgyhogy gratulálok mindannyiótoknak szeretettel. Köszönjük szépen!

László Roland beavatott bennünket, hogy az előadás egyébként kamaraterembe készült, itt sokkal nagyobb térben kellett megfelelniük. Emiatt a mai előadást kicsit túlkiabálták, nem érezték a játszók, hogy mennyi az elég. Ez könnyen orvosolható, egy előadás előtti színpadi bejárással, beszédpróbával – javasolta a tanár úr.

Tamás végezetül hozzáfűzte:

**„VIZUÁLISAN IS TETSZETT AZ ELŐADÁS,
OTT VOLT A SZÁNDÉK, HOGY A TI KOROSZ-
TÁLYOTOKNAK MEGFELELŐ LEGYEN, ÉS EZ
ÍGY IS VAN MEGÍRVA EGYÉBKÉNT! NAGY
LÉPÉSEKET KELL TENNI, ÚGY NEM LEHET
SZÍNHÁZAT CSINÁLNI, HA NEM VÁLLALJUK
BE. EZ CSODÁLATOS BÁTORSÁG, HOGY EZT
MEG MERTÉTEK CSINÁLNI! MERJETEK MÉG
MÉLYEBBRE MENNI EBBEN A STÍLUSBAN!”**

Nagy Karina

Egy vidám hét méltó zárása

A kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József Színjátszó Csoportja *Vajon kié a gyerek?* című előadásának zsűrizése

A zsűri tagjai egyöntetűen dicsérték a csapat előadását, kiemelve a tiszta beszédet, a következetes színészi játékot és a harmonikus látványvilágot. A lelkes értékelések mellett néhány apróbb észrevétel is elhangzott, amelyek tovább finomíthatják az amúgy is színvonalas produkciót.

Körmöci Petronella gratulált az előadáshoz és megjegyezte, hogy nagyon jó volt a hetet ilyen vidám előadással zárni. Kiemelte a társulat beszédtechnikáját: tisztán, érthetően artikulálnak, oly módon, amelyet akár a professzionális színházak is megirigyelhetnének. Ezután két apró észrevételt fogalmazott meg; elsősorban a kellékhasználattal kapcsolatban. Példaként a műanyag szemeteskosarat említette, amely helyett egy fonott kosár jobban

illeszkedne az előadás világához. Hozzátette: volt egy olyan elem is, amely biztosan nem illik a párizsi közegbe. Játékosan felajánlotta, hogy aki kitalálja, melyik az, azt meghívja egy előadásra a Népszínházba. A jelenlévők közül Molnár Zsolt helyesen az Elektrovajodina feliratú borítékot nevezte meg kakukktójaként, amely – ahogy Petronella is megjegyezte – azonnal szemet szúr a nézőnek. Javasolta, hogy ezt cseréljék le egy hagyományos borítékra, vagy akár hagyják el.

Augustint (Molnár Oszkár) dicséretben részesítette, mert vitte az egész darabot a hátán. Molnár Oszkár két jelenetben van együtt a szerelmével, Christiane-nel (Fridrik Éva), amikor csak ők ketten vannak jelen a színpadon. Javasolta Nella,

hogy ott igazodni kellene kicsit a hölgy szerepéhez. Hajszálon múlik, hogy átcsússzon patetikusba a dolog. Egy őszintébb dolog lenne így a kettejük szerelme.

László Sándor folytatta az értékelést, üdvözölte a csapatot, és megjegyezte, hogy nem is várt más tőlük, a csapattól mindig színvonalas előadást láthatunk. Sok szórakoztató és más típusú produkciót láthattunk ezen a héten.

„A SZÍNHÁZ LÉNYEGÉT ÉLTEM MEG, UGYANIS NEM GONDOLTAM SEMMI MÁSRA CSAK AZ ELŐADÁSRA.”

Kiemelte és dicsérte azt a jelenetet, amikor Henriette (**Limburger Georgina**) rádöbben fia titkára, és átfut rajta a felismerés a lánya sorsát illetően is. Hozzátette: az előadás után a néző jó érzéssel távozik a színházból, és külön értéként emelte ki, hogy több generáció dolgozik együtt a társulatban.

Oláh Tamás nagyon kevés alkalommal látta ezt a színjátszó csoportot, mindig valahogy elkerülték egymást a fesztiválon. Az a pár előadás, amelyet látott zenés volt, operett, de az is már rég volt.

„NAGYON TETSZIK, HOGY KÖVETKEZETESK EZEK AZ ALAKÍTÁSOK.”

Kicsit észrevehető, hogy mintha egy másik színészi stílusba lennének, bohózatához képest kicsit operettesebb, de ez is következetes, nincsenek akkora eltérések, amik zavarkeltők lennének a néző számára. Mindenki szépen vezeti a szerepének az ívét. „Valóban vicces, jó helyzetek vannak benne, kicsit túl van bonyolítva, de ez a műfajnak a sajátossága.” Külön méltatta a színpadi teret: izlésesnek, harmonikusnak nevezte a díszletet, amely úgy tud realista lenni, hogy közben nem terhelt fölösleges elemekkel. Kiemelte a biciklis grafikát, amely pontosan illeszkedik a tér egészéhez. Ugyanakkor megjegyezte, hogy a babakocsi és a sporttáska túlságosan mai hatást kelt, és elbizonytalanítja az előadás időbeli meghatározottságát. „Látszik, hogy tapasztalt csapatról van szó, öröm nézni benneteket” - mondta Tamás. Javaslatként felvetette, hogy

a csecsemősírást ne hangszóróból oldják meg, hanem keressenek hitelesebb, „élőbb” megoldást. Kiemelte azt a jelenetet is, amikor a babát betolják, és Edmond (**Balog Tibor**) rágyújt - ezt különösen jól sikerült pillanatnak tartotta. Végül megjegyezte, hogy a francia nevek kiejtése pontatlan, ám ez gyakorlással korrigálható.

László Sándor zárásként személyes hangvételű köszönetet mondott a társulatnak: egyik korábbi rendezéséhez, a *Nem élhetek muzikaszó nélkül* című előadáshoz tőlük kapta a szöveggönyvet. Háláját fejezte ki ezért a segítségért.

Kocsis Tímea

A közönségszíri döntése

Nem tudván, mi vár ránk, nagy örömmel elvállaltuk a közönségszíri hálátlan, mégis megtisztelő szerepét - most már tudjuk, miért nem kapkodtak a „posztért” mások.

Nagyon hálátlan dolog „ítélkezni”, hiszen mi is tudjuk, milyen sok és áldozatos munka van egy-egy előadás létrehozásában. Számunkra öröm volt látni, hogy sok fiatal tehetség tevékenykedik a színjátszó csoportokban, így talán egyetlen településen sem szakad meg a munka.

Nehéz volt választani, de a hosszan tartó beszélgetések és érvelések eredményhez vezettek: számunkra, a közönségszíri tagjai számára Molnár Ferenc *Liliom* című drámája nyerte el leginkább a tetszésünket, amelyet a ternerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Trupppja vitt zseniálisan színpadra.

SZÍVSZORÍTÓ TÖRTÉNET A SZEGÉNYSÉGRŐL, OLYAN EMBEREKRŐL, AKIKNEK NEM VOLT LEHETŐSÉGÜK A KITÖRÉSRE ABBAN AZ IDŐBEN (AZ 1900-AS ÉVEK ELEJÉRŐL BESZÉLÜNK).

Szól továbbá a büszkeségről és az érzelmekről, amelyek tragédiába torkollnak. Lehet-e valakiből rendes ember, vagy örökre megmarad senkinek, semminek? Ez a kérdés a mai emberiséget is foglalkoztatja nap mint nap.

És hangozzon el a végén még egy mondat: szívünk szerint mindenki első - a jó, a jobb és a legjobb.

Köszönjük szépen!

A közönségszíri tagjai:

Boldizsár Rozália, Borbély Angelina és Hallai Magdolna

A diákzsíri döntése

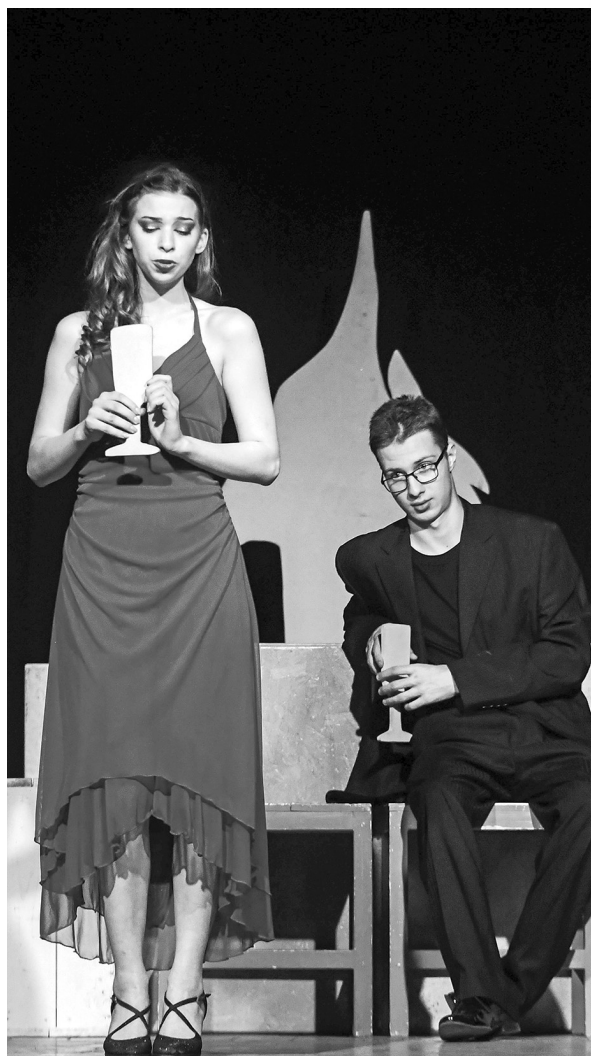
A diákzsíri véleménye szerint a Palicsi Színjátszó Grund *Én nem olyan nő vagyok* című előadása volt a legjobb, mert összességében ez nyújtotta a legélvezetesebb élményt. A humor végig jelen volt, és ez élvezetessé tette az előadást. A szereplők jól illeszkedtek a karaktereikhez. A kosztümök ötletesek voltak, és jól támogatták a hangulatot. Az előadásmód lendületes volt, nem hagyta lankadni a figyelmet.

A SZÍNPADI ÖSSZJÁTÉK IS KIEMELKEDŐEN JÓL MŰKÖDÖTT.

Látszott, hogy sok munkát fektettek az előadásba. Az egész produkció egységes és átgondolt benyomást keltett. Összességében ez a darab nyújtotta a legemlékezetesebb élményt.

A diákzsíri tagjai:

Bacsó Letícia, Bihler Alisza, Bodó Zalán, Dohar Adél, Dorozsán Dávid, Gabona Andrea, Grujić Léna, Juhász Inez, Kardos Klementína, Kercsov Anetta, Molnár Rita és Sekulić Luka

Nyári szakmai program - ide is kukkantsatok be!

Az idén is lesz MAdT Zentán!

Júliusban tizennyolcadik alkalommal tartjuk meg a Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjátszók Táborát Zentán. Az idén is tartalmas, szakmailag megalapozott, izgalmasabbnál izgalmasabb programokkal készülünk. Nem mellesleg, mind a tavalyi, mind az idei Találkozó szakmai ajándéka a társulatoknak az, hogy csapatonként egy embert ingyen delegálhatnak MAdT-ozni! Ami persze nem azt jelenti, hogy más nem jelentkezhet a táborba! Még csak az kéne! Alább olvashatók a részletek!

Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjátszók Tábor

Színjátszást, rendezést kedvelő, közös alkotásra és kísérletezésre nyitott fiatalokat várunk az idén nyáron is Zentára, a Vajdasági Magyar Amatőr és Diákszínjátszók 18. Táborába, a MAdT-ba, amely **2026. július 2-9-éig** tart. A tábor elsősorban azoknak a fiataloknak kínál (15 éves kortól) tartalmas feltöltődést, akik Vajdaság különböző pontjain működő színjátszó társulatoknak már tagjai, vagy - ha még nem azok - szívesen kapcsolódnának be egy-egy csoport munkájába.

Képzettség, előtudás nem szükséges, csak jókedv és a szerepbe lépés varázsára való nyitottság.

Ha szívesen próbálsz ki magad más bőrében, ha szeretsz játszani, ha vonz a színpadra lépés lehetősége, itt a helyed!

A tábor amatőr rendezőknek és a drámaírás, dramaturgia iránt érdeklődőknek is szól. Gyakorlottaknak éppúgy, mint kezdőknek - felső korhatár nélkül!

A MAdT a színházról, az alkotás szabadságáról és a kitartó munkáról szól. Olyan szakemberek lesznek az idén is az oktatók, akikről érdemes tanulni.

Oktatóink 2026-ban:

A rendezői csoport vezetője: **Crnkovity Gabriella** (az Újvidéki Színház színművésze, rendező)

A drámaírás és dramaturgiacsoport vezetője: **dr. Oláh Tamás** (teatrológus, dramaturg, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára)

Az egyik színjátszó csoport vezetője: **Jankovics Andrea** (színművész, rendező)

A másik színjátszó csoport vezetője: **Hajdú Tamás** (a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának színművésze)

Beszédtanár: **Raffai Telečki Ágnes** (színművész, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára)

A jelentkezési felület pár héten belül megnyílik. Kövess bennünket a VMASZ Facebook-oldalán (QR-kód, programfüzet hátoldala), hogy ne maradj le róla! A tábor díja várhatóan 9000 dinár lesz.

A tábor a Magyar Nemzeti Tanács kiemelt jelentőségű ifjúsági tábora.

Szervezők:

- Vajdasági Magyar Művelődési Intézet
- Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség

Színpad, humor és modern hősök

Időutazók, feltalálók és filmsztárok - a gyerekek fantáziája a modern világba is elkalandozik, ahol a humor és a kreativitás kap főszerepet.

Ha lehetőségem lenne színpadra állni, én egyértelműen egy komikus karaktert választanék. Mindig is lenyűgözött, hogyan képes egyetlen színész nevetéssel megtölteni egy egész nézőteret. Éppen ezért én egy szeleburdi tudós bőrébe bújnék.

Az én karakterem olyan figura lenne, aki a színpadon folyton valami világmegváltó, de teljesen értelmetlen gépezeten dolgozik. Képzeld el: kócos hajjal, félig leesett szemüveggel és egy olyan köpennyel, amelynek minden zsebéből furcsa szerszámok lógnak ki... A komikumot az adná, hogy miközben nagyon komolyan magyarázom a legújabb találmányomat - például az időgépet, amely képes az időt megállítani, visszamenni a múltba, és megnézni, milyen lesz a jövő -, körülöttem minden tönkremegy vagy felrobban.

A színpadon azért szeretnék ilyen figurát alakítani, mert ez a szerep rengeteg poénra adna lehetőséget.

SZERETNÉK NAGYOKAT ESNI, VICCES ARCKIFEJEZÉSEKET VÁGNI, ÉS ÉLVEZNI, AHOGY A KÖZÖNSÉG DRUKKOL A KARAKTEREMNEK, MÉG HA EGY KICSIT ÜGYETLEN IS. EZ A SZEREP SZABADSÁGOT ADNA: NEM KELLENE TÖKÉLETESNEK LENNEM, SŐT MINÉL TÖBB HIBÁT VÉTENÉK, ANNÁL SIKERESEBB LENNE AZ ELŐADÁS. AZÉRT VÁLASZTANÁM A KOMÉDIÁS SZEREPET, MERT SZERINTEM A NEVETÉS A LEGJOBB DOLOG, AMIT EGY NÉZŐ KAPHAT. SZERETNÉM ÉREZNI AZT AZ ENERGIÁT, AMELY AKKOR ÁRAD A SZÍNPAD FELÉ, AMIKOR AZ EMBEREK ŐSZINTÉN JÓL SZÓRAKOZNAK.

Számomra ez lenne az igazi siker a színpadon.

Bottyán Viola

V. osztály

Petőfi Sándor Általános Iskola, Magyarcsernye

Az én kedvenc színészem Robert Downey Jr., akit a *Vasember* című filmben ismertem meg. Nekem az ő karaktere tetszik, mert egy erős és elég jószívű embert játszik a filmben. Egy napra a karakterébe bújnék, az nagyon jó volna.

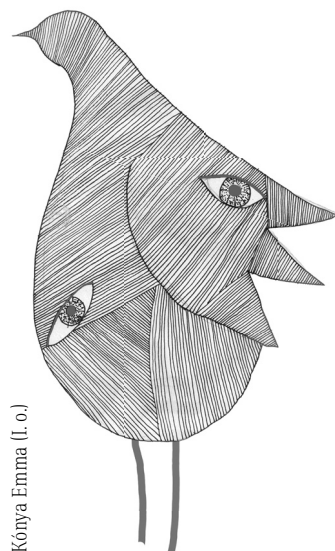
Most pedig kipróbálom magam az ő személyében egy színpadi előadáson. Ez a film át lett írva színdarabbá. Én kaptam a főszerepet, és a szerepben a nevem Tony Stark. Először szokatlan volt, hogy így szólítanak a szerep közben. Mikor már a próbák nagyban zajlottak, jöttek a jelmezesek, és mindenki megkapta a jelmezét. Amikor hazaértem, nem akartam levenni a jelmezt. Amikor eljött az előadás napja, nagyon izgatott voltam, hogy fog sikerülni a darab. Szerencsére nagyon jól sikerült. Az előadás után mindenki odajött hozzám aláírásért. Ez az egész nagyon tetszett nekem.

Örülök, hogy belebújhattam Tony Stark, vagyis Robert Downey Jr. szerepébe. Nekem ez jó volt, és tetszett. Ha máskor is lesz ilyen lehetőségem, akkor újból kipróbálom magam a szereplésben.

Rúzsza Patrik

VI. osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Kónya Emma (1. o.)

Száztíz éve született Pataki László

Díjak viselik a nevét

A Találkozón a Pataki László-díjat a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásért ítélik oda az arra érdemes társulatnak. Tiszteletére 2001-ben hozták létre a Pataki-gyűrű díjat, amelyet minden év október 29-én, a vajdasági magyar dráma napján adnak át az előző évad legjobb teljesítményt nyújtó színészének. Két archív anyaggal emlékezünk a vajdasági színjátszás e kiemelkedő alakjára.

Ő és ők (mi)

Pataki László ma 80 éves.

Köszöntjük tisztelettel.

Úgy, ahogy a színészt, a színházi embert - mert Pataki László rendező is, színészpédagógus is - legillőbb köszönteni ilyen jeles napon: idézzük szerepeit, alakjait, akiket pályája során életre keltett, idézzük színészi játékaikat. De mondhatnám; az életét - mert a színész élete szerepeiből van kirakva. Amikor szerepeiről, rendezéseiről szólunk, róla beszélünk. Amikor szerepeit említjük, ismerőseinkről beszélünk, ismerősökkel találkozunk, akikkel a színházban találkoztunk s akikkel bennünket Pataki László ismertetett meg, akiket ő tett számunkra emlékezetessé.

Általa találkozhatott közönségünk Goldoni mindig és mindenre hazugsággal reagáló aranyifjú Leilójával, ő ismertette meg velünk a szeretni képtelen, de érzelmes külvárosi vagányt, Molnár Liliomát, a szerelméért mindenre hajlandó Almaviva grófit, a gádástalan ravaszgót és a pénzsóvár romlottságot magában egyesítő Volponét, a kenetes, de gonoszagtól sem visszariadó Manders tiszteletest, a nagypolgári családot belülről leleplező Leone Glembayt, a virágáruslányból hercegnőt formálni kívánó Higgins professzort, Rettégi Fridolint, a legripacsabb vidéki színidirektort, vitéz Urban Olivért, az egykori diplomatát, világfit, aki fokozatosan süllyed a társadalmi ranglétrán, míg eljut a felismerésig, hogy számára egyetlen kiút létezik - az öngyilkosság, Brecht Bicska Maxiját, a gátlástalan, nagystílű gengsztert, aki végül is a legemberibb dolgon, a szerelmen bukik le, a színészfőnököt, James Tyront, aki aprópénzre váltotta tehetségét és tönkretette családját is, a tragédia egyszerre fényt és kételyt hordozó ördögét, Lucifert, Zsigmond császárt, aki a koronáért semmitől sem retten vissza, Bánkot, a nejt és az országot egyaránt és együtt féltő királynőgyilkos nagyurat, Romulust, az utolsó római császárt, aki császárként is egyszerű halandó, gondolkodó emberként s ugyanakkor kellő öniróniával tekint szét a világban, a tragikomikus lét irodalmi prototípusát, Don Quijotét, a bús képű lovagot, Jóbot, ki egyszerre a túrés és a lázadás alaptípusa, kít itteni, honi megtapasztalás alapján formált néhai költőtársunk, Tóth Ferenc, s kít Pataki olyan erővel keltett életre, hogy országos színészdíjjal kellett jutalmazni, Trigorint és Szerbijakovot, Csehov önimádó, önző „hőseit”, Németh László önmagáról mintázott körorvosát, kinek merész álma nem más, mint felesége szemléli értetlenül, Acdakot, a falusi bírót, ki józan paraszti eszével nemcsak felismeri

a cselédlány veszélyt vállaló emberségét, hanem arra is van bátorsága, hogy igazságos ítéletet hozzon, a legismertebb szerelmespárt segítő barátot, Lőrinc papot, a világirodalom legismertebb álszentjét, Tartuffe-öt...

[...]

Szerepei milyen emberré formálták Pataki Lászlót? Biztos, határozott választ a kérdésre nem tudnék adni. Tudom ellenben, hogy hol közvetlen, hol magába zárkózó, olykor jó vele együtt lenni, de olykor tanácsosabb messze elkerülni, kellemes is és kellemetlen is, kedves is és cinikus is. Szerepei hatására ilyen? Nem tudom. Talán. Meglehet. De tudom, hogy szerepeiben Pataki László rendre megmutatja ezek ellentmondásosságát. A császárban a komédiást, a papban az embert, aki segít, és azt is, aki elpusztít, a fővényben a szenvedély károságát és azt a nyomort, amit a szenvedély okoz, a ravasz ellenszenvesességében azokat a vonásokat, amelyek szimpatikussá teszik, az útonállóban, a csibészben a szív melegét is, abban, akít az igazságtalanság kínoz, hitét is az igazságban, a szépszavúban az álnokságot, a hatalmasban a halandót, a bohócban a szenvedőt, a szenvedőben a ripacsot, a szellem emberében a szellem nyomorát, kisszerűségét, az áldozatban a hóhért, az ítélkezőben az elítéltet...

[...]

Szerepeinek impozáns galériájában egy sem egydimenziós. Mind élő, valós. Létező alakok, mert ellentmondásokból vannak szöve, ilyenné formálta őket a színész, aki kiválóan ismeri az életet, az embereket, akít látva önmagunkra ismerünk. Abban a kegyetlen alkuban, melyet a színész - aki ha bejön a színre, akkor egy világ születik - köt az idővel, s mely alku szerint a színész művészete addig él, amíg ő előttünk áll, amíg „játszik”, a színésznek a dolgát nehezíti, hogy hármas feladatnak kell eleget tennie: meg kell mutatnia a szerep valószerűségét, nem szabad feladnia önmagát, és lehetőséget kell adnia nézőinek, hogy önmagukra ismerjenek, úgy érezzék: tükörbe néznek. Pataki László mindezt tudja - ezért nagy színész.

[...]

Részletek GEROLD László szövegéből (Magyar Szó, 1996. július 13.)

110 éve született Pataki László

„Nem az idő halad, mi változunk”

Pataki László művelődési életünk sokoldalú egyénisége. Vele való beszélgetésünknek számos apropója lehet, hiszen ha az ötvenéves szabadkai Népszínházról van szó, Pataki László nevével kell az ünneplésnek kezdődnie, mert ő volt az első bemutató rendezője és főszerelője. Ha az újdívidi Művészeti Akadémia tehetséges színvonalú emléketjűk, és Fischer Váradó Hajnalka osztályát dicsérik, akkor is Patakit kell említeni, aki az Akadémián az oktatás mellett utódot is nevelt magának: Fischer Váradó Hajnalokát, akire önzetlen segítséggel átruházta a színpedagógus feladót és módszereit. De ha Szabadka hatvan évvel ezelőtti műkedvelő életét tanulmányozzuk, akkor is Pataki nevével találkozunk elsőként.

Pataki László december 12-én Budapesten átvette a Magyar Köztársaság Érdemrendjét, a Tisztekeresztet, amelyet Göncz Árpád köztársasági elnök adott át. Ez alkalomból kérdeztük meg tőle, mit jelent számára ez az elismerés, hiszen számos országos szintű díj, kitüntetés és fokozat birtokosa.

– Egy színész életében minden díj, amit munkásságáért kap, feltétlenül jelent valamit. Ez egy meleg érzés, amely az embernek szívet, lelket átjárja, akár a Vajdasági Színház Szemléjén kapja, akár egy államfő kezéből. A színész ilyenkor úgy éri: érdemes volt dolgozni. Nem a díjért, hanem azért a társadalmi elismerésért, amit a díj fejez ki. Ez a mostani, amit a Magyar Köztársaság adományozott nekem, különösen izgalmas és jó érzést váltott ki bennem, tekintettel arra, hogy a határon túlról érkezett, Magyarországról, ahol filmszínészként és színészként is szerepeltem. Ez a díj azt a munkásságot is értékeli, amit út folytattam, Jugoszláviában, mint akadémiai tanár, mint színvívész és mint kultúrunk. Ezért van ennek az elismerésnek más jelentősége, mint a többinek, és az előbb említett jóleső érzés mellett bizonyos fohászt is tartalmaz.

– A tavasszal alkalmam volt recenzálni kéziratát, a Hogyan is történt? című önéletrajzot, amely élvezetes olvasmány volt. Szeretném, ha ismeretné.

– A könyv az életéről szól. A gyerekkortól az önszemelés pillanatától kezdődik, és addig a napig tart, amíg a kéziratot és nem adtam Dévavári Zoltánnak és Mikóvi Milovanának, a Rukovet szerkesztőjének. Szerettem volna egy egész élet minden történetét beleszűrni ebbe a könyvbe.

– En nem akartam könyvet írni. Ezem ágában sem volt valaha is leírni azt, ami velem és bennem történt, amíg a színházban és máshol művészekkel foglalatokodtam. De az ember címeseli élményeit – és egy ilyen beszélgetés alkalmával, amikor színházról, színészkollégákról, rendezőkről beszélgetünk, Dévavári Zoli barátom biztatott a történetek megírására. Ahogy elkezdtem írni az eseményekről, úgy bukkant föl a lelkem mélyéről a gyerekkori emlékek, az elemi iskola győzelmei, a gimnázium, az egyetem, a katonaság, a hadifogság... Tolongtak az emlékek, s egyszer csak megszületett a könyv. Hogy mi lesz a sorsa? Pillanatnyilag nem tudom. Ez a könyv két nyelven is megjelenik (ha megjelenik), mert időközben összetalalkoztam Mikóvi úrral, aki nagyon nagy érdeklődést tanúsított a kézirat iránt. Dévavári Zoli is megígérte, hogy kiadja. De mindkét kiadandó anyagi nehézségek mutakoztak. A szerb nyelvű kötet előreláthatólag karácsonyra jelenik meg, Dévavári barátom pedig megvizsgált, hogy a 80. születésnapomra megkapom a könyvet. Az pedig jövő év július 13-án lesz.

– Tekintettel arra, hogy vidékünkön nagyon kevés a színész egyéniség, és azok között is ritka a sokoldalú érdeklődési értelmiségi, fontos lett volna már megjelentetni ezt a könyvet, amely Szabadka művelődési életének egy időszakáról is hű képet mutat, mindamellett, hogy választ ad arra a kérdésre, ki is valójában Pataki László. Mi teny eszládból származik, kik hatottak rá?

– Soha nem gondoltam arra, hogy mindaz, ami velem történt, annyira fontos lenne, hogy a környezetem tudomására kellene hozni. De úgy látszik, hogy egy színész élete tud annyira érdekes lenni, hogy szükség legyen ilyen könyvekre. Ha vizsgálom a kötet egyes részre és tartalmára, meg kell állapítanom, hogy vannak benne olyan dolgok, amelyek valószínűleg reakciókat váltanak ki.

– A Magyar Népszínház Szakszervezeti Csoportja Weigand József szerkesztővel kiadta a Színpad című színházi szemlélt. Ennek egyes számai a maszkirozás kérdéseivel foglalkoznak, mint a színészi játék fontos függvényével. Miért fontos az Ön számára a színészi pályán a maszkirozás?

– Ha feltezzük a kérdést, hogy szükséges-e, fontos-e a maszkirozás mint a színpadi megjelentés kelleke a színész munkájában, máris nagy dilemmában vagyok. Amikor elkezdtem színházi működésemet, azt hittem, hogy a maszkirozás teljesen nélkülözhetetlen. Nem arra gondolok, hogy ide most bajszot ragasztok vagy ösztöm a hajam (hár ez is maszkirozás, mert megváltoztatom az arcom, illetve igyekszem külsőmet a belsőmhez igazítani); nélyebb indítékai vannak ennek. Mindenivel előfordul, hogy találkozik valakivel, akit életében először lát, és amikor elválnak, az arcát nézve és azt önmaga elé idézve megállapítja, hogy ez egy áldott jó ember, sugárzik az arcáról a jószág. Vagy éppen ellenkezőleg: „ennek nem szeretnék az ellensége lenni, még a szemem sem áll jól” – hogy ilyen prózáiban fejezzem ki magam. Megpróbáltam előbb magamon, majd azután átvittem a kellektárba is a színészképző tanfolyamom (ez az én tárgyam volt), hogy azt a belsőt, amelyet egy színésznek fel kell építenie magában és megeleveníteni a színpadon – „alátámaszom” külsővel is, a belső tulajdonság tükrével, amely az arcom jelenik meg. Hozzáidomítani a külső megjelenést szerephez és jellemhez. A maszkirozást nagyon szívesen csináltuk, átfórmálódunk már maga a cselekvés közben is. Hangsúlyozom: nem a parókáról meg a bajuszról van szó, hanem arról, amit fésztékel, ceruzával,

vonallakkal felvittünk az arcunkra. Később azután tudomásul kellett vennem, hogy ez a maszkirozás lassan-lassan elmúlik, feleslegessé válik a színházakban. Én még a szabadkai Népszínházban észrevettem, hogy a maszkirozás szükséges rossz. Ma már a színházak nagyon sok színdarabjában nagyon sok színész a saját „utcai” arcával lép fel. Lehet, hogy érdekesebb feladat úgy felépíteni magamban a figurát, amelyet alakítanom kell, hogy az feleltes, hogy az én privát arcom van jelen a színpadon. Talán azért is szerettem a maszkirozást, mert szerettem rajzolni és festgetetni is.

– Ön festéssel is foglalkozik.
– Igen, festettem. Volt egy hangulatom, amely azt diktálta, hogy ezt képen szépen meg lehetne jeleníteni. És megpróbáltam. De én ezt nem üttem hivatásszerűen, csupán a hangulatomnak engedelmessétem. Egy pillanatban magam előtt láttam egy képet, azt megpróbáltam felvinni a vászonra. A festészet abbamaradt, akárcsak az frogratás. Ezek lappangó ösztönös vágyak voltak bennem, valami módon ki akartam magam fejezni.

– Az önkifejezés lehetőségeit végigpróbálta: színvívész, rendező, színpedagógus, rendezőpedagógus, festő, prózáiró és lírikus is, hisz legutóbb verseit a Hídban olvashattuk.

– A rendezés számomra szörnyen izgalmas és érdekes dolog volt. Fialat színészként sokat jártam különböző színházakban. Az újdívidi Szerb Nemzetben, a belgrádi színházakban próbákat néztem, csodáltam Vujan Lúpcia munkáját, és megpróbáltam élményeket gyűjteni. Láttam, hogy a rendezőnek milyen nagy, felelősségteljes feladata egy darabot színpadra állítani, egy előadás egészét megkomponálni. Kezdem belemélyedni a rendezés kérdéseibe. A szabadkai Népszínház nyitódarabja Balázs Béla Boszorkánytánc című szövege volt, amit én rendeztem meg anélkül, hogy tudtam volna a rendezés ábcéjét, anélkül, hogy tudtam volna rendezni. Csak azt mondanám ma is, hogy ezt jól meg kell csinálni.

A rendezés számomra azt jelenté, hogy egy darabról jó előadást kell csinálni. Hús-vér embereket kell felállítani a színpadra, hihetővé tenni a konfliktusokat, és már kész is a darab. Csak ennyi.

– Találkozott-e életvezésével azonos rendezővel színészként?

– Olyan színész voltam, aki nem rendezte magát alá feltétel nélkül a rendezőnek. Én gondolkodtam. Voltak elképzeléseim arról a figuráról, amelyet életre kellett hívnom, azokról a körülményekről, amelyek között ez a színpadi alak dolgozik, viszonyul más emberekhez. Voltak elképzeléseim; és sokszor észrelelkészésbe kerültem a darab rendezőjével. Éz nem hangos csatározás volt, hanem

a bennem létrejövő ellenállás a rendező koncepcióval szemben. De igyekeztem megtalálni az arany középutat, és összehangolni magamban azt, amit én képzeltem és azt, amit a rendező akart. Az esetek nagy többségében ez sikerült is.

– És Harag Györggyel való találkozás? A próbákön Önök között csak félmondatok hangzottak el, instrukciók nem.

– Gyurival (így mondom, mert szeretik egymást, mint a testvérek) megértettük egymást anélkül, hogy szavakba öntöttük volna azt, amit egymásnak mondanunk akartunk. Valahogy egy sínen futottak gondolataink. Már első találkozásunkor is megnyílvánult ez. Akkoriban én ideiglenesen Szabadkán a magyar drámat vezettem. Szegeden beszéltük meg Harag György szabadkai rendezését. A Virág cukrászda aajtján egyszerre mentünk be, ő balra nézett, én jobbra és szinte egyszerre mondtuk: „Bocsánat, Ön nem Harag, Ön nem Pataki?” Így kezdődött. Gyurka végtelenül jó humorú ember volt. Olyan humorral rendelkezett, amit én nagyon szeretek, mögöttes humorral, amely nem nyíltan és gorombán mondja ki a csattanót, hanem mögöttes bujkál, és értsd, ahogy akarod. Ebből a találkozásból egy nagyon jó szakmai kapcsolat és szép emberi viszony alakult ki. Nagyon jó volt vele dolgozni. A Tartuffe-re nagyon szívesen emlékszem vissza. A Ványa bácsi is remek munka volt. Gyurka nem volt hivatalos rendező, ő munkatárs volt, aki beszélgetett a színészekkel, aki rá tudta vezetni őket arra, amit gondol. Egész másról beszélt, de meg kellett érezni, hogy mire céloz és mit akar látni a színésztől. Nagyon nagy kár, hogy meghalt.

– Bizonyára vannak kedves szerepmelkei, és olyanok is, amelyek az idő távlatából jelentősnek tűnnek.

– Nem szeretném azt a frázist használni, hogy mindegy, mit játszom, hogy nekem minden szerep – szerep. Nem igaz. Minden színész igyekszik kiforrni, hogy mindig jobb és nagyobb szerepeket kapjon. Ez logikus folyamat. Én nem válogattam a szerepeken, játszottam egy mondatot is. Például egy Weigand-darabban a harmadik felvonás végén belépek az ajtón, és ez volt a szövegem: „Sine moi!” Semmi más. Imádom. Én magam rendeztem a darabot.

– Mivel tölti napjait?

– Meditálok, keresztretjéventy fejtek, olvasok, tévézek és ábrándozok mindarról, ami szép volt, és arról, hogy milyen gyorsan elmúlt az idő. Azt mondja Madách Ez ember tragédiájában: „Nem az idő halad, mi változunk.”

– És amíg beszélgetésünk folyt, három előadás emlékképe vonult végig lelki szemem előtt. Gyerek voltam még, amikor 1965-ben Pataki László Lucifer szerepében láttam. Egy hatalmas ember képe maradt meg bennem, és a hangja, a basszus. Akkor úgy tűnt: tele van vele a színpad. Majd Deák Ferenc Áfonyák című művének előadásában hatalmas kezére lettem figyelmes. És Tóth Ferenc Jób című előadásánál jöttém rá arra, hogy Pataki László habitusából, belülről sugárzik a nagyság. És amíg beszélgettünk, ez a nagyság sugárzott. Szeretném, ha ez nagyon sokáig tartana.
FRANYÓ Zsuzsanna

Pataki László

Magyar Szó, 1995. december 14.

A Találkozó díjainak névadóiról

Bambach Róbert (1948-1982)

Bambach Róbert számtalan hangjátékot, mesejátékot, vidám műsort, rádióiskolát rendezett. Ezeket hangszalagok őrzik. Rendezett a Szabadkai Gyermekszínházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál, az Újvidéki Színházban és a nagybecskereki Madách Amatőr Színházban is. Előadásainak emlékét, munkamódszerét barátok őrzik.

Később már Újvidéken találkoztunk, a Bambach-Káich-villában, amely 22 m² volt a Makszim Gorkij utca sarkán, a 2. emeleti albrétegben. A színhely meghatározása Németh P. Istvántól ered, az Újvidéki Színház legendás hírű igazgatójától, akivel éjszakákat beszélgettünk, vitatkoztunk át a Bambach-Káich-villában. Velük megváltottuk ott a színházi világot - szövegeket vitattunk meg, színházi stílusokat elemeztünk és fónikus megoldásokig jutottunk el. Vita, érvelés, olykor veszekedés színhelye volt az a 22 m². Számomra végtelenül hasznos. Ószinte barátság alakult ott ki - otthon éreztem magam, igazi művészi műhelyben voltam -, hisz sokszor ott tartottuk a próbákat is. Tehát színházi műhely volt az a 22 m², ahol tájékozódtam egy jó izlésű, szenzibilis rendező érzésvilágáról, munkamódszereiről, vágyairól, elképzeléseiről és rendezői praktikáiról. Így volt ez 1979-ben is, amikor Kopeczky László *Színész és halál* című művét tűztük műsorra Bambach Róbert rendezésében. Amikor elkezdtünk dolgozni az „anyagon”, az első benyomás a rendező asszociatív vonalán a színnel, a színekkel volt. Az emocionális magot a szín, a színek fejezték ki nála. Azt mondta: a 3 felvonást 3 színben látja. Zöldben, sárgában és fehérben. És van egy állandó cselengő, minden felvonásban azonos színben, a kék ruhás, kék kabátos nő, ő kapcsolja össze a történetet. Ha most visszagondolunk a semleges fehér színre, az éretlenséget jelző zöldre, a derült eget mintázó kékre és a szivárvány színei között a meleg sárgára - gondolhatunk a kiegészítő színek alkalmazására is - meg minden más vizuális tökéletességre, mert Bambach Róbert rendezését a tökéletesség és precizitás jellemezte. A pontos partitúra, a szakmai alázat és a hűség. (Franyó Zsuzsanna)

Berta Ferenc (1942-2000)

Berta Ferenc tanító, népművelő, a vajdasági magyar művelődési élet kimagasló egyénisége 1942-ben született Torontálorszin, Kisoroszon. Példaadó volt egész életében, a fanatikusok hívével, de csendesen és szerényen végezte munkáját, és különösen a

színházi életnek, ami iránt és mellett elkötelezte magát. Már ifjú korában részt vett településének műkedvelő mozgalmában. Első alkalommal 1966-ban próbálkozott meg a színházi rendezéssel a helyi Testvériség-egység Művelődési Egyesület kötelékében, amikor is a szabadkai születésű Sulhóf József *Kidőlt a májusfa* című énekes népszínművét vitte színre. Ezt követően olyan darabokat állított színpadra, mint például: a *Kakuk Marci* (Tersánszky Józsi Jenő), a *Kaviár* (Csiky Gergely), a *Szegény Dániel* (Robert Thomas), a *Bubus* (Vaszary Gábor), a *Képzelt beteg* (Molière), a *Házi tücsök* (Charles Dickens), a *Türelmetlen szeretők* (Illés Endre), a *Pogány tivornya* (Pintér Lajos), *A tanítónő* (Bródy Sándor)...

De Berta Ferenc nemcsak a torontálorszi, hanem a vajdasági magyar nyelvű amatőr színházi élet fejlődésében is meghatározó szerepet játszott. Komoly szakmai felkészültsége - amely állandó önművelés eredménye volt - pedagógiai érzéke és nem utolsósorban a mozgalom iránti mélyszélességek elkötelezettsége messzemenően meghatározta munkásságát, emberi magatartását. Nemzedéket nevelt és tanított meg arra, hogy abban a csodálatos világban, amelyet színháznak neveznek, megtalálják önmagukat, és hogy ők is Thália templomának hűségesei legyenek.

A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség egyik 1995-ös elnökségi ülésén az ő kezdeményezésére indul el az építkezés, születik meg a Vajdasági Magyar Amatőr Színház Találkozója.

Berta Ferenc, a vajdasági magyar műkedvelő színházi élet feltétlen híve és támogatója alig 58 évesen, tragikus hirtelenséggel - Móricz Zsigmond *Légy jó mindhalálig* művének színpadra álmódása közepette 2000-ben hunyt el. Vibrálása, belső, alkotói izzása azonban mind a mai napig elkísér minket.

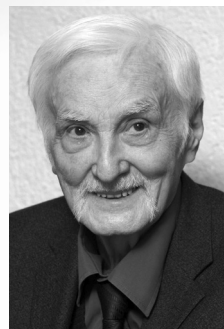
2001-ben a nyugat-bácskai Győrfi Sándor kezdeményezésére - Berta Ferenc iránt érzett tisztelet és megbecsülés jeleként - róla nevezik el az akkor létrejövő, a térség öntevékeny színházi életét erősíteni és újjáéleszteni szándékozó társulatot és közművelődési, kulturális műhelyt: így alakul meg a Berta Ferenc Zsebszínház, amely egészen 2016-ig, megszűnéséig, missziót teljesített - Berta Ferenc nyomán és nyomdokaiiba szegődve.

2026-ban, a Vajdasági Magyar Amatőr Színház Találkozójának évében a szervezők az öntevékeny színházi élet rendezőinek megbecsültsége, ennek erősítésére létrehozzák a Berta Ferenc-díjat.

(Faragó Árpád írásai nyomán)

Faragó Árpád (1931-2023)

Faragó Árpád színművész, színházigazgató, tanár, író, öntevékeny színházi életünk patrónusa a baranyai Hercegszőlősen született 1931. december 3-án. Édes-

apja, Faragó Ferenc református lelkész, aki mártírhalált halt több társával együtt 1944 decemberében. Édesanyja, Varga Vilma egyedül nevelte fel a gyermekeket.

Színházi, színészi, közösségépítő pályafutását 1953-ban a Zombori Népszínház magyar társulatában kezdte. Két évet töltött a bácskai kisvárosban, majd miután a magyar társulatot felszámolták, a Szabadkai Népszínház magyar együtteséhez szerződött. Négy évet töltött a nagynevű társulatban (1955-től 1959-ig), ezután 1959 őszén Újvidékre került. A Rádiószínház társulatában folytatta pályafutását. Huszonhét tartalmas, felejthetetlen esztendő töltött az Újvidéki Rádióban, a láthatatlan színházban. 1985-ben kinevezték az Újvidéki Színház igazgatójává, s két „mandátum”, azaz megbízási idő lejártával, 1995-ben nyugdíjba vonult.

Évtizedeken át színházi tárgyú írásai jelentek meg az eszéki *Magyar Képes Újságban*, a *Családi Körben* és a *Hét Napban*, élete végéig publikált a *Magyar Szó* különböző mellékleteiben. Főbb művei: *Egy színész naplójából* (1993), *Elfelejtett arcok, emberek* (2001), *Nem sírt ásunk, hanem fundamentumot* - amely a délvidéki magyar műkedvelő színjátszás történetének vázlatos keresztmetszetét adja (2007), *Emberek, események* (2010), *Ahol nem némulnak el a harangok* (2022). Mi mindenről szólnak ezek az írások és kötetek? Emlék- és naplótöredékekről, gondolatszilánkokról és megemlékezésekről: ünnepekről, évfordulókról, jubileumokról, egykori színésztársakról, barátokról, színészfejedelmekről, a nemzet színészeiről, megszűnt és lerombolt, újjáépült és új színházakról, ma is mozgásban és örökös változásban élő társulatokról, felejthetetlen vendégszereplésekről, a magunk dolgairól, színházi erkölcsről, hítről, hivatástudatról, helytállásról, önmagunk és mások megbecsüléséről, a szolidaritásról, az együttérzésről, az együvé tartozásról, fogyásunkról és épülésünkről, az egységes nemzeti gondolatról, szülőföldről, féltésről és gondoskodó intelmekről. Díjai: A jugoszláv rádió- és tv-dráma országos fesztiválján első díj (1963), Pro Cultura Hungarica plakett (1993), Magyar Életfa díj (2004), Kultúra Szikrái díj (2007).

Faragó Árpád - a színművész, a nyugalmazott színházigazgató, a tanár, az író -, a mozgalmunk fáradhatatlan istápolója, közösségépítő, közösségszervező, mentor, tanító és barát 2023. február 26-án 92 éves korában adta vissza lelkét a Teremtőnek. Az a Faragó Árpád, aki - Barácius Zoltánt idézve - a hold túlsó oldaláról, a szélfúttá, elárvult Baranyából érkezett közénk egészen szokatlan emberséggel és hittel, aki nem veri le senkinek a fejéről a koronát... Aki mindig csak adott, aki mindig csak ad! Hítet minden időben és hítet az önvizsgálathoz!

Ferenczi Ibolya (1915-1960)

Gazdag műkedvelői múlt után szerződött Szabadkára 1947-ben. Érzelemtel, érett nők hiteles alakításával, kulturált, visszafogott, de mégis magával ragadó játékkal - a polgári színjátszás legjobb

hagyományainak szellemében - vívta ki a vezetőszínészi státuszt és megbecsülést.

Soha nem lehetett a színházi élettől, a poézistól elválasztani, mert a zene-dráma-költészet hármassága magánéletét is színültig betöltötte. Igazán színészszerű volt, akinek az az élete, hogy tragédiák, színjátékok, komédiák alakjaiba bújva, így átlényegülve egy leányt, egy asszonyt, egy artistanót, két malomkő között órlódó szerelmes lényt éljen úgy, mint aki igazán az, akít ábrázol.

Ma már, ha kimondjuk Szabadkával kapcsolatban, hogy Életjel, illetve Csáth Kör, mindenekelőtt az irodalmi rendezvények jutnak eszünkbe, idővel azok kaptak meghatározó helyet a köztudatban. Az amatőr színjátszás is hangsúlyos szerephez jutott, hiszen a hatvanas-hetvenes években nem volt magyar nyelvű színiakademiánk, nagyon kevés tehetségnek adatott meg, hogy a budapesti Színművészeti Akadémián folytassa tanulmányait, így a színészképzésben és az utánpótlásban nagy segítséget nyújtottak az Életjel kisszínpadán zajló kísérletek, próbálkozások. Számos neves színészünk, rendezőnk indította útnak egyébként is az Életjel: a korán elhunyt Tallós Zsuzsát és Bambach Róbertet, illetve Bajza Viktóriát és Póka Évát, Rövid Eleonórát, Sziráczi Katalint, Szűcs Hajnít, valamint Banka Líviát és az Újvidéki Színház volt igazgató-rendezőjét, László Sándort is. Legnagyobb színészeink, Ferenczi Ibolya és Romhányi Ibi, Pataki László, de az egykori Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának minden tagja számtalanszor fellépett az irodalmi rendezvényeken...

Garay Béla (1897-1987)

Garay Béla 1897. február 14-én született Szabadkán. 1913-ban szerződött Nádassy József szabadkai színházigazgató társulatához (miután egy színházi bizottság előtt letette a felvételi vizsgát). Több mint 10 esztendő töltött a különböző magyarországi színtársulatokban. 1924. július 1-jén visszatért szülővárosába, Szabadkára. S mindjárt be is kapcsolódott a szabadkai Népkör munkájába. Első rendezése és fellépése a Népkör színpadán Alfred Savoire *A kékszakáll nyolcadik felesége* című vígjáték (1924-ben) volt.

Ettől kezdve munkássága a Népkörhöz kötődött - a Népkör egyidőben Magyar Olvasókör néven működött -, ahhoz a rangos művelődési intézményhez, amely azokban az években meghatározó módon járult hozzá a magyarság szellemi életének kibontakozásához, gazdagodásához. Garay Béla rendezett, játszott és pedagógusi türelmével, alaposágával vállalta és végezte a színésznevelés nagyon is összetett feladatát. Hogy a Népkörnek a húszas évek végén, de különösen a harmincas években, milyen erős, kiegyensúlyozott, figyelemre méltó színészgyéni-ségekből álló társulata volt, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy amikor megalakult Szabadkán az első hivatásos magyar színház, annak gerincét a Népkör

kör társulatának legjobbjai: Pataki László, Sánta Sándor, Kunyi Mihály, Szabó János, Balázs Janka, Kelemen Mancsi, Pál Margit, Raczkó Ilus és Mamuzsics István alkották.

Garay Béla azonban nemcsak a Népkörben foglalkozott a színjátszókkal, nemcsak ott igyekezett magasabbra emelni azt a bizonyos minőségi mércét, a színvonalat, hanem járta is a vidéket, hívták, mert szükség volt rá. A bánsági, a bácskai, sőt a drávaszegi kis falvakat is felkereste. Béla bácsi, csak így hívták mindenütt, napokat, heteket töltött azok között, akik meg akartak szabadulni a dilettantizmus kényszerzubbonyától, akik meg akarták ismerni a színház, a színpad igazi világát, annak törvényeit, elvárásait. A nagy tekintélyű művészember nem oktatott, egyszerűen tanácsokat adott, azokra az alapismeretekre hívta fel a színjátszók figyelmét, amelyek nélkülözhetetlenek egy-egy darab színpadra állításakor. Garay Béla a maga művészi hivatástudatával, nagy szakmai felkészültségével és persze emberi magatartásával igyekezett színjátszóinknak átadni az ismereteket, amelyek a mozgalom minőségi előrelépését, egészséges lombosodását segítették!

Magyari Piri

Juhászné Magyari Piroška a két világháború között élt Nagybecskerekben, és része volt annak a nagy műkedvelői mozgalomnak, amely ebben a városban alakult ki az impériumváltás után. Az Ady Társaságot megalapító lapszerkesztő, Juhász Ferenc feleségéként 1919-től aktívan részt vett a társaság által szervezett amatőr előadásokban, később pedig a dr. Várady Imre alapította Magyar Közművelődési Egyesületben folytatta színjátszói tevékenységét. Férje volt a főtitkár. Leányuk az a Juhász Zsuzsa, aki 1952-ben a szabadkai Népszínház tagja volt egy évig, majd visszament Nagybecskerekre, és az ott megalapított magyar társulat oszlopos tagjaként játszott az 1953 és 1955 közötti időszakban, amíg a társulat létezett.

Magyari Piri nemcsak amatőr színésznő volt, de rendezett is, és megszervezte a vendéjátékokat. A két világháború között többször fellépett Szabadkán az olvasóköri, a zombori Kaszinóban, Újvidéken a Magyar Olvasóköri és más helyiségekben is. A *Tűzmadár* és a *Médi* című produkcióban nyújtott alakításai voltak a legsikeresebbek. (Káich Katalin)

Nagy István

A szabadkai Népszínház Művészetbarátok klubja már-már elképzelhetetlen volt nélküle. A bárszéken üldögélve ilyeneket mondott: *„Minden társulatban, amelyik arra vetemedett, hogy előadja a Hamletet, van egy Lear-test meg egy Horatiót vagy egy*

I. sírásót játszó színész is. Titokban mindhárom meg van győződve róla, hogy sokkal alkalmasabb lenne a Hamlet-re, mint az, akire a rendező ráosztotta”. Ezzel fejezte ki azt, hogy tudta, ő mindörökké epizodista marad.

Nagy István a hatvanas években vált nagy színészegyéni-séggé. Szabadkán született, a legelérhetőbb információk szerint asztalosmesterséget tanult, de már nagyon fiatalon a Népkör színpadán téblábolt. Később felvételizett a Népszínházba, ahol le is szerződtek. Dévics Imre így mesélt abban az időben róla: *„Ha valaki utál dalolni, táncolni, verset mondani, utálja Shakespeare-t, akinek Macbethjéből tolmácsolt egy jó monológot - nagy tehetség. Ha ennyire utálja, amit csinál, milyen lesz, ha megszereti a munkáját? Vegyük fel!*”. Igazi szabadkai figura volt. Amolyan szabadkai őslakos. Sokáig élvezni tudta a város és a színházi munka minden pillanatát.

Alacsonyágáról így zsörtölődött: *„Nekem azért nincs szerencsém az életben a párválasztásban, mert alacsony vagyok, s így messzebb kerültem az Úr kezétől. Engem nem akart megáldani. Pedig csak egy könnyes arcot szerettem volna letörölni néha, adni és varázsolni mosolyt az emberek ajkára...”*

Gátlástalanul bukfacezett Kisfaludy Kérőkjében, a *Finom kis társaságban*, Bunkóst játszotta Shakespeare *Sok hűhó semmiértjében*, rendőr volt Mrozek *Hekusokjában*. A rendezőket vagy lelkesítette, vagy bosszantotta, mert öntörvényű volt. Utótkártyája azonban a páratlan humorérzéke volt. *„Én a színházat látni, érezni és élni akarom”* - sokszor mondogatta ezt.

Pataki László (1916-1999)

„Mifelénk mindig kevés olyan színművész volt, manapság pedig nincs is, akinek színpadi jelenléte szélesebb hatósugarú a reflektorfénynél.”

(Franyó Zsuzsanna)

1916. július 13-án született Szabadkán a Magyar Érdemrend tisztikeresztjével kitüntetett színművész. Itt végezte el az általános iskolát és a gimnáziumot. Az elemi iskola hetedik osztályában egy diákkori csíny miatt évet kellett ismételnie. Vajon mi rosszat tehetett, amiért ilyen drágán kellett megfizetnie? Ezt mindenkinek a saját fantáziájára bízunk!

Mást nem tudott annyira szeretni, mint a színészetet... Már középiskolásként színházalapítással próbálkozott kisebb-nagyobb sikerrel, sőt még a versírás is foglalkoztatta. Színpadra először Karel Čapek *A fehér kór* című drámájával lépett.

Egyetemi tanulmányaival érdekes fordulatot vett az élete, ugyanis tanulmányait a zágrábi orvostudományi egyetem akarta folytatni. Ám ekkor sem tudott szabadulni a művészetektől: lehetőséget kapott Zágrábban kultúr-estek szervezésére. Itt új művészeti ágba is kipróbálta magát: egy dzsesszegyüttesnek lett a tagja. Megpróbálta magát a zenélésből és a színészkedésből eltartani.

1939-ben behívót kapott a második világháborúba. A német hadifogságból 1945-ben szabadult. Nem sokkal később alapító tagja, színésze és rendezője lett a Magyar Népszínháznak. Ő rendezte a szabadkai Népszínház első darabját, Balázs Béla *Boszorkánytáncát*, amelynek bemutatójára 1945. október 29-én került sor.

1975-ben meghívták az Újvidéki Művészeti Akadémia magyar nyelvű színművészeti szakára professzornak. Diákjaikat a színház szeretetére, tiszteletére nevelte, elsősorban nem a színészetet próbálta megtanítani nekik. Nemcsak a fellépései voltak fontosak számára, hanem diákjai nevelésére is ugyanolyan hangsúlyt fektetett. Ez abból is látszik, hogy egykori diákja, Kovács Frigyes híres színész és az akadémia tanára, létrehozta a Pataki-gyűrű díjat.

Pataki az egyszerű dolgokat kedvelte: lehetnek azok filmek, könyvek vagy akár versek. A színháznak pedig arra a hatására esküdött, ami az embert megnyugtatja, nem pedig fölizgatja.

Mindennapjaikat Szabadkán, a Rudics utca 2. alatt élte, ahol soha sem volt egyedül. Itt most nem a családjára gondolkunk. Pataki László állandó lakótársai drámai hősök, királyok, koldusok voltak, mert azt mondják, aki színészi pályára lép, többé soha nem lesz magányos.

Szántó Róbert (1891–1941)

A középiskolát Szarvason, a teológiát Pozsonyban végezte el. Lelkészi pályáját a budapesti Deák téri evangélikus templomban kezdte, a világháború idején tábori lelkész volt - „*a fűgefaiatlatú Mosztárban*”, ahogy egyik versében írja. 1920 és 1929 között pedig a szabadkai ágostai hitvallásúak lelki gondozását végezte. Ebben a nagy kiterjedésű alföldi városban sokoldalú munkásságot fejtett ki: 1921-ben a bácskai egyházkerület vezetőségének megbízásából újraindította a korábban Zomborban, illetve Baján megjelenő *Vándorút* című egyházi lapot, amelynek évekig, pontosabban 1928 végéig szerkesztője volt.

A világi politikai sajtó mozgalmában is tevékenyen részt vett, mégpedig a Magyar Párt főtítkáraként, illetve vezetőségi tagjaként. Ilyen minőségben többször is felelős szerkesztője volt e szervezet hivatalos sajtóorgánumának, a *Hírlap*nak.

Az elnyomott magyar nemzeti kisebbség érdekeinek érélyes, olykor provokatív, néha nacionalizmusba torkolló védelme miatt a lap örökös támadásoknak volt kitéve.

1925-ben több szerkesztővel együtt Szántó Róbertet is letartóztatták.

1927 júniusában Szántó Róbert új, rövid életű hetilapot indított *Hétfői Magyar Újság* címmel, amely a *Vándorút*-ban közzétett beharangozó szerint „*a vajdasági magyarság szócsöve és sérelmeinek bátor szószólója lesz*”. Szántó Róbert az irodalmi életben is szerepet játszott. Szenteleky Kornél 1928-ban, a Vajdasági Írás indulásakor bevette a folyóirat szerkesztőbizottságába.

Szántó Róbert írt még bibliai egyfelvonásosokat, ifjúsági színműveket és egyéb színdarabokat.

Fő művei: *A déli végeken* (versek, 1916); *Aszmodi diadala* (drámai költemény, 1919); *Viaskodó tavasz* (versek, 1923); *A próféta szerelme* (elbeszélések, 1926); *Az utolsó óra* (színmű, 1938); *Hazavágyom* (válogatott versek, 1941).

Élete tragikusan ért véget: gyilkosság áldozata lett.

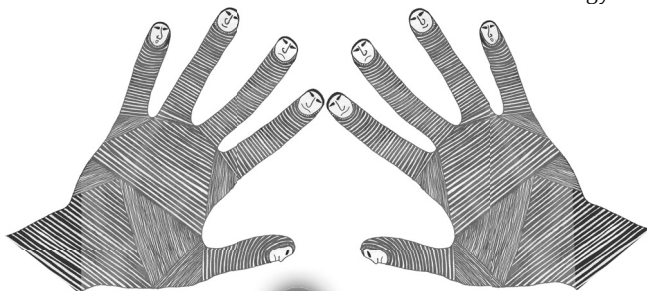
Szilágyi László (1925–1980)

Szilágyi László színész, rendező volt. 1948-ban műkedvelőként került Szabadkára, ahol rövidesen a társulat egyik legfoglalkoztatottabb színésze lett. 1964-től az Újvidéki Rádióhoz, majd a televízióhoz szerződött színészként, később rendezőként.

Szilágyi László a drámairodalom legnagyobb szerepeit alakította. Főbb szerepei: Mosca (Jonson: *Volpone*); Callimaco (Machiavelli: *Mandragóra*); Petruccio (Shakespeare: *A makrancos hölgy*); Oberon (Shakespeare: *Szentivánéji álom*); Báró (Gorkij: *Éjjeli menedékhely*); Hlesztakov (Gogol: *A revizor*); Leonardo (García Lorca: *Véres menyegző*); Jimmy (Osborne: *Dühöngő ifjúság*); Perföldy (Kisfaludy Károly: *A kérők*); Aurel (Krleža: *Léda*); Leprás Mátyás (Brecht-Weill: *Koldusopera*); Camille Sévigne, vizsgálóbíró (Achard: *A bolond lány*).

„*Több mint hat évtizeddel ezelőtt színházcsinálóink lelkes kis csapata színháztörténetet írt itt, Délvidéken. A nagy színészegyeniségeken kívül, mint amilyen Pataki László, Sántha Sándor (mindketten részt vettek a színházavató előadásban), aztán R. Fazekas Piri, Fejes György, Ferenczi Ibi, Szilágyi László (hogy csak néhányukat említsem), ott voltak természetesen azok a színészek is, akik tehetségükkel, hivatástudatukkal a Magyar Színház alapjait lerakták. Ennek az alapozásnak, majd a lassú építkezésnek szívós, elkötelezett »harcosai« voltak a rendezők is: Garay Béla, majd a későbbiek során Varga István, Virág Mihály, ifj. Szabó István, és persze a színész-rendezők, Pataki László és Szilágyi László.*” (Faragó Árpád)

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXX. Találkozójának díjazottjai

HIVATALOS DÍJAK

1.

A zsűri Pataki László-díjat ítelt oda a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület Jáccunk Truppjának a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásért, a *Liliom* című produkcióért. Az előadás rendezője Gusztony Endre.

2.

A zsűri a legjobb új formákat kereső produkció díjával, a Bambach Róbert-díjjal tüntette ki a topolyai Fosszilis Mosolycsalók társulatát az *Áldozati báránycomb* című elbeszélés előadásáért. A produkció rendezője Jankovics Andrea.

3.

A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjat adományozott a Palicsi Színházszó Grundnak az *Én nem olyan nő vagyok* című vígjátékért.

4.

A zsűri közösségmegtartó tevékenységéért Faragó Árpád-díjjal tüntette ki az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpadot *A revizor* című előadásért.

5.

A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjat Krnajszi Jovannak, a Palicsi Színházszó Grund tagjának ítélte oda az *Én nem olyan nő vagyok* című darabban nyújtott alakításáért, Jerry szerepének megformálásáért.

6.

A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibo-lyá-díjjal Sziveri Évát, a temerini Jáccunk Trupp tagját tüntette ki a *Liliom* című előadásban nyújtott alakításáért, Juli szerepének megformálásáért.

7.

A zsűri a legjobb férfi epizódszerepért járó Nagy István-díjat Gardil Rolandnak, a csonoplyai Mindenszentek Plébánia ifjúsági csoportja, valamint az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad tagjának ítélte oda *Az ibolya*, valamint *A revizor* című előadásokban nyújtott kiváló alakításaiért, az Igazgató, illetve Ammosz Fjodorovics Ljapkin-Tyapkin járásbíró szerepének megformálásáért.

8.

A zsűri a legjobb női epizódszerepért járó elismerést, a Magyar Piri-díjat Ladisity Nórának, a Színes Szilánkok Diákszínpad tagjának ítélte oda *A revizor* című előadásban a Szolga szerepének megformálásáért.

9.

A legszebb színpadi beszédért a zsűri Szántó Róbert-díjjal tüntette ki Tomik Esztert, a topolyai Fosszilis Mosolycsalók tagját, akít az *Áldozati báránycomb* című előadásban, Mary szerepében láthatott a közönség.

10.

Az idén alapított, legjobb amatőr rendezőnek járó Berta Ferenc-díjat Bosnyák Annamária, a csonoplyai Mindenszentek Plébánia ifjúsági csoportjának rendezője vette át *Az ibolya* című előadás színreviteléért.

11.

A közösségformáló tevékenységéért a zsűri a zentai Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezetét jutalmazta. A társulat *A békakirályfi* című mesejátékot mutatta be.

12.

A csapatépítő tevékenységért járó díjat a szabadkai Fabula Rasa Színházszó Grund vette át. A társulat Tasnádi István *Rovarok* című drámáját vitte színre.

13.

A zsűri a legjobb összejátékért járó díjat a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület és a nagybecskereki Madách Amatőr Színház közös produkciójáért, a *Kölcsönlakás* című mű előadásáért ítélte oda.

14.

A közönségzsűri díjat a temerini Jáccunk Trupp vette át a *Liliom* című darab színreviteléért.

15.

A diákszűri díja a Palicsi Színházszó Grundot illeti meg az *Én nem olyan nő vagyok* című vígjátékért.

KÜLÖNDÍJAK

16.

Vendégzereplésre kiemelten érdemesült előadás címét, a Magyar Nemzeti Tanács tájolási különdíját a muzslyai és a nagybecskereki társulat közösen érdemelte ki a *Kölcsönlakás* című előadásukért.

17.

A zsűri a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának különdíját - vendégjátásai lehetőségét a Szabadkai Népszínházban - a kupuszini Petőfi Sándor Művelődési Egyesület Sturcz József Színházszó Csoportjának ítélte oda a *Vajon kié a gyerek?* című darab színreviteléért.

18. A zsűri a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját - vendégszínházi lehetőséget a színházban - a topolyai Fossilis Mosolycsalók társulatának adományozta az *Aldozati báránycomb* című előadásért.
19. A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját - vendégszínházi lehetőséget a színházban - a szabadkai Fabula Rasa Színházszó Grund csapatának ítélte oda a *Rovarak* című előadásért.
20. A zsűri az Újvidéki Színház különdíját - vendégszínházi lehetőséget a színházban - a Palicsi Színházszó Grund társulatának adományozta az *Én nem olyan nő vagyok* című előadás színreviteléért.
21. A zsűri a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának különdíját - csoportos belépőt a társulat valamely előadására - a *Féltőlény* című előadás megvalósításáért a zombori Magyar Polgári Kaszinó társulatának adta át.
22. A szabadkai Kosztolányi Dezső Színház különdíját - csoportos belépőt a színház valamely előadására - az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad vette át a *revizor* című előadásért.
23. A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját - csoportos belépőt a társulat valamely előadására - a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület társulatának adta át a *angol tolmács* című bohózatért.
24. A zsűri az Újvidéki Színház különdíját - csoportos belépőt a társulat valamely előadására - a magyarkanizsai Cnesa színházszó és versszakosztályának adományozta a *játék ára* című drámáért.
25. A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és az Education & Language Nomads közös rendhagyó különdíját - lehetőséget egy csapatépítő hétvégére - a topolyai Mara Amatőr Színházsnak ítélte oda a *medve nem játék* című vígjátékért.
26. A zsűri a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületének különdíját - ingyenes részvételt a Szép Szó Táborban - Szekula Brigittának, a szabadkai Fabula Rasa Színházszó Grund tagjának ítélte oda, akít a *Rovarak* című előadásban, a Bolha szerepében láthatott a közönség.
27. A zsűri a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületének különdíját - ingyenes részvételt a Szép Szó Táborban - Sziráki Alexnek, a szabadkai Fabula Rasa Színházszó Grund tagjának ítélte oda, akít a *Rovarak* című előadásban, a Tetű szerepében láthatott a közönség.
28. A zsűri a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet közös különdíját - ingyenes részvételt a MADT táborban - Leopold Katának, a magyaránizsai Cnesa színházszó és versszakosztálya tagjának ítélte oda a *játék ára* című előadásban nyújtott alakításáért, Nemecek szerepének megformálásáért.
29. A Wemsical Szerbia Ifjúsági és Kulturális Egyesület különdíját, ingyenes jegyet a Malomfesztiválra, a zsűri Lengyel Emmának, a Palicsi Színházszó Grund tagjának ítélte oda az *Én nem olyan nő vagyok* című előadásban nyújtott alakításáért, Olga szerepének megformálásáért.
30. A zsűri a Magyar Szó egyéves előfizetését adományozta Osztrogonác Czenki Ilonának, a bezdáni Dr. Pfaff Mihály Színházszó Csoport tagjának, a *Műkedvelők* című előadásban nyújtott alakításáért, a Postamesternő szerepének megformálásáért.
31. A zsűri a Magyar Szó egyéves előfizetését adta át Popović Ildikónak, a temerini Jáccunk Trupp *Lilom* című előadásában nyújtott alakításáért, az Asszony és Muskátné szerepének megformálásáért.
32. A zsűri a Magyar Szó féléves előfizetését Halász Jánosnak ítélte oda, a muzslyai és nagybecskereki társulatok közös produkciójában bemutatott *Kölcsönlakás* című előadásban nyújtott alakításáért, Dezső szerepének megformálásáért.
33. A zsűri a Magyar Szó féléves előfizetését adományozta Petrás Gizellának, a topolyai Mara Amatőr Színház tagjának a *Medve nem játék* című előadásban nyújtott alakításáért.
34. A zsűri a Magyar Szó könyvcsomagját Robotka Saroltának, a szenttamási Liliomfi Színházszó Csoport tagjának ítélte oda a *Sógornők* című előadásban nyújtott alakításáért, Pirette szerepének megformálásáért.
35. A zsűri a Magyar Szó könyvcsomagját Tóth Anna, a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színházszó csoportjának tagja érdemelte ki az *angol tolmács* című előadásban, a Portásnő szerepében nyújtott alakításáért.
36. A zsűri a Magyar Szó könyvcsomagját Bezeg Erzsébetnek, a szenttamási Liliomfi Színházszó Csoport tagjának ítélte oda, aki a *Sógornők* című előadásban Rhéauna szerepét alakította.

37. A zsűri a Hét Nap egyéves előfizetését adományozta a zentai Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezete nevelői közösségének *A békakirályfi* című előadás létrehozásában való közreműködésért.
38. A zsűri a Hét Nap egyéves előfizetését adományozta Francia Fábiánnak, a szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport tagjának a *Meghalsz, Banyá!* című előadásban nyújtott alakításáért, Bakter szerepének megformálásáért.
39. A zsűri a Hét Nap könyvcsomagját adományozta Juhász Emmának, a zombori Magyar Polgári Kaszinó színjátszó csoport tagjának, aki *A Félőlény* című előadásban a címszerepet alakította.
40. A zsűri a Hét Nap könyvcsomagját adományozta Balog Tibornak, a kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoport tagjának a *Vajon kié a gyerek?* című előadásban nyújtott alakításáért, Edmond szerepének megformálásáért.
41. A zsűri a zEtna Kiadó könyvcsomag-különdíjait a nagyikindai József Attila Amatőr Színjátszó Társulatnak ítélte oda az *Ernellék Farkaséknál* című előadás létrehozásáért.
42. A zsűri a zEtna Kiadó könyvcsomag-különdíjait Nemes Edinának, a temerini Jáccunk Trupp tagjának adományozta a *Liliom* című előadásban nyújtott alakításáért, Mari szerepének megformálásáért.
43. A Forum Könyvkiadó Intézet könyvcsomag-különdíjait Lিপinski Alexandar, a szajáni Bambach Róbert Színjátszó Társulat tagja nyerte el a *Dilisek vacsorája* című előadásban François Pignon szerepének megformálásáért.
44. A Forum Könyvkiadó Intézet könyvcsomag-különdíjait Virág Zalán, a Zentai Diákszínjátszó Kamra tagja nyerte el az *Ahogy tetszik* című előadásban nyújtott alakításáért, Borotva szerepének megformálásáért.
45. A Vajdasági Magyar Művelődési Intézet könyvcsomag-különdíja - az *Ernellék Farkaséknál* című előadás rendezéséért - Tóth Ramónát illette meg.
46. A Vajdasági Magyar Művelődési Intézet könyvcsomag-különdíjait Döme Zoltán - Bimbó, a KEX Egyesület vezetője ösztönművészeti alkotómunkájáért érdemelte ki.
47. A Vajdasági Magyar Művelődési Intézet könyvcsomag-különdíjait Mezei Gergő, a Palicsi Színjátszó Grund *Én nem olyan nő vagyok* című előadásban Kis Napóleon megformálásáért vette át.
48. A Vajdasági Magyar Művelődési Intézet CD-csomag-különdíjait Kolompár Vanessza, a zentai Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezetének tagja nyerte el *A békakirályfi* című előadásban nyújtott alakításáért, Kiskirálylány megformálásáért.
49. Az Életjel Kiadó könyvcsomag-különdíjait Benei Rebeka nyerte el a topolyai Mara Amatőr Színház *A medve nem játék* című előadásban, valamint a Fosszilis Mosolycsalók *Áldozati báránycsomb* című produkciójában nyújtott színesi teljesítményéért.

vajdasági magyar
amatőr színjátszók
találkozója

Insta(nt)-tér

Kedves Olvasó! Igazán nem szeretném a magánügyeimmel fárasztani, de kikivánkozik belőlem, hogy elmúltam harminc. Hogy rövidre fogjam, vannak kétségeim. A pötyörészős-lapozgatós generáció tagja vagyok, olykor csak kapkodom a fejem, de azért büszkén cipelem a szemem alatti dögnehéz táskákat. Node, ha a mélyen tisztelt olvasó nem akar további terheket, és voltaképp az olvasás is mélységesen fárasztja, kínálunk egy megoldást. Pörgessen, görgessen, kedveljen, hallgasson (a fülével, ne a szájával!), mert Instán és Facebookon is fent vagyunk. Képek, videók, kulisszatítkok - ezekre biztosan számíthat, a szemizmaft megtornáztatjuk, de a fejét nem kell kapkodnia (akkor sem, ha már túl van a virágkorán).

Instagram

facebook

Impresszum

Súgó - a Vajdasági Magyar Amatőr Színházszerzők XXX. Találkozásának színleple - Kiadja a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség - A fedőleple Pál Anikó tervezte Salamon Luna munkája nyomán - Tördelőszerkesztő: Pál Anikó - Szerkesztette: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea és Virág Kiss Anita - Munkatársak: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea, Kónya-Kovács Otília, Kormányos Gyöngyi, Mák Andrea, Nagy Karina, Rapos Emma, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Virág Kiss Anita - Korrektor: Bartuc Éva - A rendezvény megőrkítéséért felel: Szerda Zsófia és Dukai Dávid - 2026 április, Muzslya

